

Η αγάπη μπορεί να σώσει τον κόσμο της...
ή να τον καταστρέψει.

ΜΑΓΚΙ ΧΟΛ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΩΜΟΣΙΑΣ

2

Ο ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE CONSPIRACY OF US 2 – MAP OF FATES
Από τις Εκδόσεις G. P. Putnam's Sons, Νέα Υόρκη 2016
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η τριλογία της συνωμοσίας 2 – Ο χάριτης της μοίρας**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Maggie Hall

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Theresa M. Evangelista
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Margret Hall, 2016
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Michael Frost/Johner Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1590-1
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1591-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΜΑΓΚΙ ΧΟΛ

Ο ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΩΜΟΣΙΑΣ
2

Μετάφραση:
Πηνελόπη Τριαδά

Στην Ντάλια.

Λυπάμαι τους ανθρώπους που είναι αναγκασμένοι να αντιμετωπίζουν τον χώρο των εκδόσεων –και τη ζωή– χωρίς εσένα. Ευτυχώς, εγώ δε χρειάζεται να το κάνω.

Και στη Σοφία,

που σκεφτόταν προσεκτικά τα πάντα στο πλευρό μου και μετά τα διόρθωσε όλα με καλές συμβουλές και κρασί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

1

Μια σειρά από τουρίστες ανέβαινε την απότομη σκάλα προς τον εξωτερικό περίβολο της Βασιλικής της Ιερής Καρδιάς κι εγώ πίεσα το σώμα μου πάνω στο κιγκλίδωμα για να τους αφήσω να περάσουν.

«Είσαι σίγουρος πως είπες να τον συναντήσουμε εδώ;»

«Στο πρώτο πλατύσκαλο στις σκάλες δυτικά του καρουζέλ», είπες ο Τζακ. «Δηλαδή εδώ».

Μια χαρούμενη μουσική από ακορντεόν άρχισε να παίζει κάπου κοντά, λες και ήμασταν μέρος ταινίας του Τσάρλι Τσάπλιν.

«Άργησε», σχολίασα.

«Δεν μπορείς να περιμένεις από τους εγκληματίες να είναι ακριβείς στα ραντεβού τους». Ο Τζακ στήριξε το βάρος του στα χέρια του, ανέβασε το σώμα του για να καθίσει στον χαμηλό τοίχο του πλατύσκαλου κι εγώ άρχισα να βηματίζω μπροστά του, ψάχνοντας στα πρόσωπα των περαστικών τον γεροδεμένο άντρα στον οποίο δώσαμε τις φωτογραφίες μας πριν από μια βδομάδα. Το μόνο που έβλεπα ήταν τα συνηθισμένα πλήθη που σύχναζαν στη Μονμάρτρη τα κυριακάτικα απογεύματα.

Το ακορντεόν που ακουγόταν λίγο πιο πέρα σταμάτησε· ακολούθησε ένα χλιαρό χειροκρότημα. Κάθε ώρα της ημέρας μπορούσες να βρεις εδώ καλλιτέχνες του δρόμου να παίζουν όργανα ή να κάνουν παντομίμα ή να ζωγραφίζουν πορτρέτα τουριστών. Αυτή η γειτονιά αποτελούσε τον παράδεισο συγγραφέων και καλλιτεχνών από τότε που την... κατέλαβαν

ομάδες εκπατρισμένων στις αρχές του 1900 – η Μονμάρτρη αποτέλεσε το σπίτι του Χέμινγουεϊ, του Πικάσο, του Φρ. Σκοτ Φιτζέραλντ.

Και τώρα το δικό μας.

Έχουν περάσει δυο βδομάδες από τότε που ο Τζακ κι εγώ δραπετεύσαμε από τον γάμο στον οποίο έπρεπε να παντρευτώ τον Λικ Ντοφέν, αφού πρώτα το Τάγμα απήγαγε τη μητέρα μου και σκότωσε τον φίλο μου και μέντορα του Τζακ, τον κύριο Έμερσον. Γενικώς, έχω ζήσει και καλύτερες μέρες στη ζωή μου.

Δυο βδομάδες από το κυνήγι σε όλη την Ευρώπη, το οποίο μας εξασφάλισε αυτό το βραχιόλι που φορούσα συνεχώς τώρα στον καρπό μου, ακόμα κι όταν κοιμόμουν. Σήκωσα το χέρι μου και το κόσμημα άστραψε άτονα στον ζεστό απογευματινό ήλιο. Η πλατιά λωρίδα από θαμπωμένο χρυσό ανήκε στον Ναπολέοντα Βοναπάρτη και ήταν μέρος μιας σειράς από στοιχεία που είχε αφήσει και τα οποία οδηγούσαν στον τάφο του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Ο τάφος και το όπλο ενάντια στο Τάγμα που φέρεται ότι υπάρχει μέσα του –όπλο που το Τάγμα θα έκανε τα πάντα για να μην το αφήσει να πέσει στα χέρια του Κύκλου– ήταν τα μοναδικά διαπραγματευτικά όπλα μας για την απελευθέρωση της μητέρας μου. Το βραχιόλι είχε πάνω του μια επιγραφή. Αυτή αναφερόταν στον δίδυμό μου και σ' εμένα, γεγονός που αποδεικνύει ότι πρόκειται για κομμάτι ενός σετ. Για να βρούμε τον τάφο, έπρεπε να βρούμε το άλλο βραχιόλι.

Κι έτσι πέρασαν δύο αγωνιώδεις εβδομάδες, κατά τις οποίες παραμέναμε κλεισμένοι σε ένα μικροσκοπικό διαμέρισμα και περνούσαμε τις μέρες ψάχνοντας στο ίντερνετ και ερευνώντας μουσεία στο διαδίκτυο και σε όλο το Παρίσι για το δίδυμο του βραχιολιού.

Δύο εβδομάδες με την καρδιά μου να σταματά κάθε φορά

που χτυπούσε το τηλέφωνο, καθώς αναρωτιόμουν αν ήταν το Τάγμα που τηλεφωνούσε για να πει ότι είχαν σκοτώσει τη μητέρα μου επειδή δεν ήμασταν αρκετά γρήγοροι. Ήλπιζα ότι, όσο ψάχναμε, δε θα το έκαναν – γιατί να θέλουν να χάσουν το πλεονέκτημά τους; Όμως ο Τζακ ανησυχούσε ότι ίσως να το έκαναν από καπρίτσιο και μετά να σκότωναν ή να απήγαν εμένα. Κάτι τέτοιο θα τους βόλευε εξίσου – γιατί τότε κανείς δε θα έβρισκε τον τάφο του Αλεξάνδρου.

Ήδη πάσχιζαν να εξασφαλίσουν ότι ο Κύκλος δε θα κατάφερνε να τον βρει ποτέ. Στην αρχή οι επιθέσεις έμοιαζαν τυχαίες: Ένα μέλος του Κύκλου από τη Σαουδική Αραβία. Ο Λιάμ Μπλάκστοουν, ένας Αμερικανός ηθοποιός. Μια επίθεση στην οικογένεια Ντοφέν, η οποία σκότωσε ένα από τα διδύμα που κυφορούσε η μαντάμ Ντοφέν. Όμως δεν ήταν τυχαίο. Το κοριτσάκι θα ήταν το πρώτο κορίτσι στον Κύκλο με βιολετιά μάτια... εκτός από εμένα. Οι υπόλοιπες δολοφονίες στόχευαν αγόρια που ίσως να αποτελούσαν τον Έναν, έτσι ώστε να μην μπορέσουν να με παντρευτούν και να εκπληρώσουν την προφητεία, η οποία θα αποκάλυπτε τον δρόμο προς τον τάφο.

Έτσι, είχα περάσει δύο εβδομάδες κοιτάζοντας συνεχώς πίσω μου για το Τάγμα και τον Κύκλο, ο οποίος εξακολούθουσε να με θέλει και εξακολούθουσε να πιστεύει ότι ο Τζακ ήταν ο προδότης.

Έτρωπα τα μάτια μου και ερεύνησα την περιοχή. Όπως το υπόλοιπο Παρίσι, η Μονμάρτρη βρισκόταν στο όριο ανάμεσα στη βρόμικη μεγάλη πόλη και στο παραμύθι. Στο κάτω μέρος αυτών των σκαλιών υπήρχε μια πολυκατοικία, η οποία οπουδήποτε αλλού θα θεωρούνταν κάστρο. Είχε μεγάλα μπαλκόνια με σφυρήλατο σίδερο και πυργίσκους από σκούρα πέτρα, που έρχονταν σε έντονη αντίθεση με τα βρόμικα τουριστικά καταστήματα στο επίπεδο του ισογείου, που πουλούσαν καρτ ποστάλ, φουλάκια και ψεύτικα γυαλιά ηλίου Dior, όπως το τε-

ράσιο ζευγάρι που φορούσα αυτή τη στιγμή ως μεταμπίεση.

Αυτή η γειτονιά ήταν επίσης το πιο ψηλό σημείο στο Παρίσι. Μια μέρα είχα περάσει μισή ώρα ψάχνοντας για την Παναγία των Παρισίων. Τώρα τη βρήκα αμέσως, παρόλο που τα δίδυμα καμπαναριά της ίσα που ξεχώριζαν ανάμεσα στα υπόλοιπα κρεμ και γκρι κτίρια.

«Δεν είδες τίποτα, όταν ερεύνησες την περιοχή, έτσι;» ρώτησα.

Ο Τζακ κούνησε το κεφάλι του αρνητικά.

Ήξερα ότι μας πρόσεχε πολύ αποτελεσματικά, αλλά δεν μπορούσα να μην είμαι επιπλέον προσεκτική. Δε βγαίναμε ποτέ έξω χωρίς γυαλιά και καπέλα, ενώ προσπαθούσαμε να αποφεύγουμε μέρη όπως οι σταθμοί του μετρό – που ξέραμε ότι έχουν κάμερες.

«Σκέφτομαι διαρκώς ότι κάποιος θα μας δει».

Ο Τζακ έγερσε το σώμα του μπροστά για να στηριχτεί στις παλάμες του· το τατουάζ με την πυξίδα φούσκωσε πάνω στο μπράτσο του.

«Το ξέρω», είπε. «Αλλά πιθανότατα πιστεύουν ότι τώρα βρισκόμαστε στην άλλη άκρη του κόσμου. Ότι τρώμε ντιμσαμ στη Σανγκάη· ότι κρυβόμαστε σε μια παραλία στη Βραζιλία. Δε θα ήμασταν τόσο ανόητοι, ώστε να μείνουμε στην αυλή των Ντοφέν, έτσι δεν είναι;»

Αυτό ήταν αλήθεια, αλλά επίσης ήταν και το πρόβλημα, καθώς και ο λόγος που περιμέναμε τώρα εδώ. Έπειτα από αυτή την εβδομάδα είχαμε πλέον εξαντλήσει κάθε σημείο του Παρισιού που θα μπορούσαμε να ψάξουμε – και πάντα τη χειρότερη δυνατή στιγμή.

Ο Σημαδεμένος, ένα από τα τσιράκια του Τάγματος, τηλεφώνουσε κάθε δυο τρεις μέρες για να ενημερωθεί για την πρόοδό μας. Χθες όμως ακούστηκε ταραγμένος. Ο Διοικητής, το αφεντικό του, είχε αρχίσει να γίνεται ανυπόμονος. Μας εί-

χαν δώσει ήδη δυο βδομάδες για να ακολουθήσουμε αυτά τα στοιχεία, είχε πει. Άλλες δύο έμοιαζαν αρκετές.

Έτσι, τώρα είχαμε άλλες δυο βδομάδες για να τους παραδώσουμε τον τάφο του Μεγάλου Αλεξάνδρου και τέρμα. Δυο βδομάδες για να βρούμε κάτι που οι αρχαιολόγοι και οι κυνηγοί θησαυρών έψαχναν ανεπιτυχώς επί αιώνες. Αν δεν το βρίσκαμε, θα σκότωναν τη μητέρα μου.

Άλλες δυο βδομάδες.

Έπρεπε να φύγουμε από το Παρίσι. Έπρεπε να ανακαλύψουμε πού μπορεί να έβαλε ο Ναπολέοντας το δίδυμο βραχιόλι και να ψάξουμε εκεί: μουσεία, συλλογές έργων τέχνης και ιστορικά σημεία... Υπήρχε ένας ολόκληρος κόσμος που έπρεπε να ανακαλύψουμε.

Το πρόβλημα ήταν ότι δεν είχα ταξιδιωτικά έγγραφα, τα έγγραφα του Τζακ βρισκόταν υπό στενή παρακολούθηση και χρειαζόσουν διαβατήριο για να βγεις από τη χώρα, εκτός κι αν ήσουν σε κάποιο τζετ ναυλωμένο από τον Κύκλο. Ο Τζακ είχε συνηθίσει να παίρνει αυτό που χρειάζεται μέσω του Κύκλου, αλλά έπειτα από λίγη έρευνα βρήκαμε στη γειτονιά μας έναν άθλιο έμπορο πλαστών διαβατηρίων.

Λίγο πιο πέρα από το πλατύσκαλο βρισκόταν ένας στενός δρόμος γεμάτος με καφετέριες, τα ξεχαρβαλωμένα τραπέζια των οποίων ξεχύνονταν στο λιθόστρωτο. Επιτέλους, ανάμεσά τους εμφανίστηκε ένας γνωστός, γεροδεμένος τύπος που φορούσε ένα λεκιασμένο γκρι μπλουζάκι και χακί παντελόνι.

Ο Τζακ πήδηξε από τον τοίχο τινάζοντας τη σκόνη από το παντελόνι του. «Έρχεται».

Κατέβασα κι άλλο στο πρόσωπό μου το καπέλο μου με το πλατύ γείσο και κατεβήκαμε τα σκαλιά προς ένα παγκάκι δίπλα στο καρουζέλ. Η μουσική σταμάτησε και μια ομάδα παιδιών κατέβηκε για να ανέβει μια άλλη.

«Τα έχεις;» τον ρώτησε ο Τζακ.

Ο τύπος ξεφύσησε, σπρώχνοντας τα λαδωμένα κόκκινα μαλλιά του μακριά από το πρόσωπό του. «Χρειάζεται περισσότερος χρόνος απ' όσο περίμενα», είπε με γαλλική προφορά. «Κάποιες επιπλοκές».

«Μας είπες ότι θα ήταν έτοιμα αυτή την εβδομάδα», είπα, με την ένταση της φωνής μου να αυξάνεται. «Πόσο ακόμα;»

«Μια βδομάδα». Σκούπισε τη μύτη του. «Ίσως και δύο».

Έτριξα τα δόντια μου. Πίσω μας, μακρύτερα, από τη μεριά του Τζακ, ένας τραγουδιστής της όπερας είχε αντικαταστήσει το ακορντεόν.

«Είναι πάρα πολύς καιρός», είπα απότομα. «Υπάρχει κάποιος τρόπος να το επισπεύσουμε; Θα πληρώσουμε κι άλλα». Προσπαθούσα να κάνω τη φωνή μου έτσι ώστε να ακουστό ενοχλημένη, αλλά αυτό που βγήκε τελικά ήταν κάτι ανάμεσα σε ήττα και πανικό.

«Όχι», είπε. «Δεν υπάρχει τρόπος».

Μου ήρθε να βλαστημήσω, να πετάξω πράγματα, να αρχίσω να κλαίω. «Ξέχνα το τότε», αρκέστηκα να πω μόνο.

Απομακρυνθήκαμε από τον τύπο, αφήνοντάς τον να διαμαρτύρεται, και άρχισα να ανεβαίνω τα απότομα σκαλιά του λόφου της Μονμάρτρης δυο δυο. Νομίζω ότι περίμενα μια τέτοια εξέλιξη. Παραήταν εύκολο για να είναι αληθινό.

«Έι», είπε ο Τζακ προλαβαίνοντάς με. «Όλα θα πάνε καλά, εντάξει; Κάτι θα σκεφτούμε».

Κούνησα το κεφάλι μου χωρίς να πω κάτι, αλλά δεν επιβράδυνα. Ένιωθα τον Τζακ να με κοιτάζει. Υπήρχε κι άλλος τρόπος να κυκλοφορήσουμε στην Ευρώπη και δεν είχε κρύψει το γεγονός ότι το θεωρούσε την καλύτερη ιδέα.

Μπορούσαν να μας βοηθήσουν οι Σάξον. Η καινούργια μου οικογένεια.

Επίσης είχαν περάσει δύο εβδομάδες από τότε που τους είδαμε.

Για να είμαι ειλικρινής με τον εαυτό μου, είχα αποκτήσει σχεδόν εμμονή με την ιδέα του πατέρα μου, καθώς και του αδελφού και της αδελφής για τους οποίους είχα μόλις μάθει. Δεν είναι ότι δεν ήθελα να τους γνωρίσω και να τους δώσω την ευκαιρία να βοηθήσουν. Καθώς όμως διακυβεύονταν τόσο πολλά, δεν μπορούσα να το διακινδυνεύσω. Μπορούσα να εμπιστευτώ αυτούς τους ξένους την ώρα που κινδύνευε η ζωή της μητέρας μου;

Ο Τζακ με σταμάτησε στο τελευταίο πλατύσκαλο κι έβγαλε τα γυαλιά του. Τσιτώθηκα, καθώς δεν ήμουν έτοιμη να κάνω ξανά αυτή τη συζήτηση τώρα.

«Θα πρέπει να υπάρχουν κι άλλοι εγκληματίες σε αυτή την πόλη που να μπορούν να μας βρουν πλαστά διαβατήρια την τελευταία στιγμή», είπε. «Απλά θα μπαίνουμε σε κάθε παρακμιακό μπαρ που θα βρούμε στον δρόμο μας, μέχρι να ανακαλύψουμε έναν. Εντάξει;»

Ένα απελπισμένο γέλιο βγήκε από τον λαιμό μου, κούνησα όμως το κεφάλι μου θετικά· η αλήθεια είναι ότι χαλάρωσα κάπως. Ίσως να υπήρχε κι άλλος τρόπος.

Πήρε το χέρι μου μέσα στο δικό του. Ένιωσα τα μπράτσα μου να ανατριχιάζουν, όπως έκαναν πάντα όταν με άγγιζε έτσι.

Ο Τζακ το πρόσεξε και άφησε το χέρι μου τόσο απότομα, που έπεσε στο πλευρό μου. Κατέβασε τα γυαλιά του ξανά στο πρόσωπό του και άρχισε να απομακρύνεται από τις σκάλες, προς κάποιον παράδρομο.

«Πρέπει να πάμε για ψώνια επιστρέφοντας στο σπίτι. Μας τελείωσε ο καφές».

Έτριψα τα χέρια μου για να σταματήσω το ρίγος, και τον πρόλαβα. Δεν επιτρεπόταν να νιώθω έτσι.

Παρά όσα είχαν γίνει, ο Τζακ κι εγώ δεν ήμασταν μαζί. Δε βγαίναμε. Και σίγουρα δεν ήμασταν ζευγάρι.

Τα είχαμε συζητήσει από νωρίς. Θα μας αποσπούσε την

προσοχή. Δεν ήθελε να με φέρει σε άβολη θέση. Ότι κι αν νιώθαμε ο ένας για τον άλλο, θα ήταν καλύτερα να βάλουμε τη σχέση μας στον πάγο έως ότου δε θα βρισκόμασταν πια σε μια κατάσταση μεταξύ ζωής και θανάτου.

Ήξερα ότι είχε δίκιο. Άλλωστε ήταν ήδη αρκετά άσχημο που με βοηθούσε να κρυφτώ από τους Σάξον. Αν ανακάλυπταν ότι συνέβαινε κάτι ανάρμωστο...

Ναι, είχαμε παρασυρθεί μερικές φορές. Μόλις την προηγούμενη εβδομάδα καθόμασταν στον καναπέ και ξεφυλλίζαμε ιστορικά βιβλία για τον Ναπολέοντα, πιστεύοντας ότι είχαμε κάνει κάποια ανακάλυψη για ένα μουσείο στην Αυστρία. Χωρίς να το σκεφτώ, τον φίλησα. Μου ανταπέδωσε κι εκείνος το φιλή, λες και δεν υπήρχε τίποτα που να ήθελε πιο πολύ στη ζωή του, πράγμα που απλά έκανε την κατάσταση πιο αμήχανη ύστερα από μερικά λεπτά, όταν με άφησε από την αγκαλιά του λες και είχε διαπράξει ένα αποτρόπαιο έγκλημα. Τελικά, το αυστριακό μουσείο δεν απέφερε καρπούς.

Έτσι, ο Τζακ κι εγώ ήμασταν φίλοι τώρα. Συμπαίκτες. Άτομα που ζούσαν μαζί· κοιμόμασταν στο ίδιο δωμάτιο στο μικροσκοπικό διαμέρισμά μας, αλλά σε ξεχωριστά κρεβάτια. Άτομα που προσπαθούσαν με μεγάλο κόπο να μη θυμούνται πώς είναι να ξυπνάς με το κεφάλι σου ακουμπισμένο πάνω στο στήθος του άλλου.

Ή, πάλι, ίσως να ένιωθα μόνο εγώ έτσι.

Σήκωσα το βλέμμα και τον κοίταξα· τα βαριά φρύδια του πάνω από τα γκριζα μάτια του σαν σύννεφα βροχής, την τετράγωνη γραμμή του σαγονιού του, έναν πλεκτό σκούφο που έκρυβε τα σκούρα μαλλιά του.

Ήμασταν ο ορισμός τού «είναι περίπλοκο».

«Ναι», είπα. Προσάρμωσα και τα δικά μου σκούρα γυαλιά. «Χρειαζόμαστε καφέ. Και μερικούς ακόμα Παριζιάνους πλαστογράφους. Όλα θα πάνε καλά».

Είχαμε σχεδόν φτάσει στο διαμέρισμα, όταν χτύπησε το τηλέφωνό μου. Με την άκρη του ματιού μου είδα τον Τζακ να αναστενάζει.

Αυτές οι δύο εβδομάδες ήταν επίσης γεμάτες και από τον Στέλαν. Ήταν στην άλλη άκρη του Παρισιού, στους Ντοφέν, όμως, από τότε που μάθαμε ότι ήταν μέλος της χαμένης δέκατης τρίτης γραμμής αίματος του Κύκλου των Δώδεκα, ήταν λες και ζούσε στο μικρό διαμέρισμα μαζί μας. Και, παρόλο που δεν το ήξερε κανείς άλλος εκτός από εμάς, ήταν επίσης και ο Ένας. Ο κληρονόμος του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Και το άτομο που, σύμφωνα με την αρχαία προφητεία του Κύκλου, όφειλα να παντρευτώ για να μπορέσουμε να βρούμε τον τάφο του Αλεξάνδρου. Φυσικά, αυτό το τελευταίο δεν το πίστευα ούτε κατά διάνοια.

Απάντησα στο τηλέφωνο. «Χρειάζεσαι κάτι;»

«Απλά αναρωτιέμαι τι κάνεις σήμερα», είπε αδιάφορα. Η κόρνα ενός αυτοκινήτου ήχησε στον δρόμο λίγο πιο κάτω, ενώ ταυτόχρονα μια άλλη ακούστηκε από το τηλέφωνο στο βάθος και μπορούσα να φανταστώ τον Στέλαν να περνά ανάμεσα από μικρές μαύρες βέσπες κοντά στο Λούβρο, έχοντας βγει για κάποιο θέλημα των Ντοφέν.

«Τίποτα σημαντικό», απάντησα.

Ο Τζακ κι εγώ σταματήσαμε στο πεζοδρόμιο, καθώς ένα κόκκινο Fiat πέρασε από δίπλα μας με ταχύτητα και μετά συνέχισε πάνω στο λιθόστρωτο, στρίβοντας στη γωνία, πίσω από έναν κατάφυτο κήπο.

Ο Τζακ έβγαλε το καπέλο του και πέρασε το χέρι του μέσα από τα μαλλιά του. Προσποιούνταν ότι θεωρούσε όλο αυτό τόσο γελοίο όσο το θεωρούσα κι εγώ· ότι ο γάμος μου με τον Στέλαν δε θα οδηγούσε πουθενά. Όμως είχε μεγαλώσει στον Κύκλο. Η ένωση, στην προφητεία, του Ένός και του κοιτισιού με τα βιολετιά μάτια σήμαινε γάμο για εκείνον, όπως

σήμαινε και για τον υπόλοιπο Κύκλο. Ήξερα ότι τον ενοχλούσε περισσότερο απ' όσο έλεγε.

«Πού είσαι;» με ρώτησε ο Στέλαν.

Τις τελευταίες εβδομάδες η ελαφρώς ρωσική προφορά του μου είχε γίνει τόσο οικεία όσο και η βρετανική του Τζακ.

«Γιατί;» ρώτησα καχύποπτα. «Εσύ πού είσαι;»

Στρίψαμε στον δρόμο και είδαμε τον Στέλαν με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο μπροστά από το διαμέρισμά μας· την ψηλή, αδύνατη φιγούρα του ντυμένη με τη συνήθη στολή του, η οποία αποτελούνταν από στενό τζιν, εφαρμοστό μπλουζάκι και μπότες. Τίναξε τα ξανθά μαλλιά του από τα μάτια του και χαμογέλασε.

Αναστέναξα κι έβαλα το τηλέφωνό μου πίσω στην τσάντα μου.

«Δεν μπορεί επιτέλους να καταλάβει ότι δεν έχει ανοιχτή πρόσκληση;» γρύλισε ο Τζακ.

«Μπορώ να σε ακούσω», του φώναξε ο Στέλαν.

Ο Τζακ πέρασε από δίπλα του χωρίς να τον χαιρετήσει και πληκτρολόγησε τον κωδικό της πόρτας του κτιρίου μας. Η οικεία πλέον μυρωδιά του παλιού ξύλου με ακολούθησε καθώς ανέβαινα τη σκάλα.

Ο Τζακ μού κράτησε την πόρτα του διαμερίσματος ανοιχτή και μετά συνοφρυώθηκε. «Ξεχάσαμε τον καφέ».

«Μπορώ να βγω αργότερα...»

«Θα πάω εγώ. Είσαι εντάξει;» Τα μάτια του στράφηκαν απότομα στον Στέλαν, ο οποίος μπήκε στο διαμέρισμα. Κούνησα το κεφάλι μου. «Θα επιστρέψω σε ένα λεπτό», είπε ο Τζακ, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

«Είναι πολύ όμορφο να σας βλέπω να παίζετε τους παντρεμένους». Ο Στέλαν ρίχτηκε στον καναπέ, απλώνοντας τα χέρια του κατά μήκος της πλάτης του επίπλου. Το διαμέρισμα είχε μόνο δύο δωμάτια: μια κρεβατοκάμαρα, στο μέ-

γεθος ντουλάπας, και αυτό, το οποίο περιελάμβανε μια μικροσκοπική κουζίνα, ένα μικρό τραπέζι και έναν καναπέ, η πλάτη του οποίου ακουμπούσε στα παράθυρα που έβλεπαν σε μια ηλιόλουστη αυλή.

Πέταξα το καπέλο μου και τα γυαλιά μου στο τραπέζι και κοίταξα τον τοίχο όπου είχαμε καρφώσει φωτοτυπίες από τις σελίδες του ημερολογίου του Ναπολέοντα –το οποίο είχαμε επίσης βρει από τα στοιχεία του κυρίου Έμερσον–, τη φράση της επιγραφής του βραχιολιού, φωτογραφίες από την τερατόμορφη υδρορροή που μας είχε οδηγήσει στο ημερολόγιο, και έναν χάρτη του κόσμου. Είχα σημαδέψει με χρωματιστές πινέζες τις πόλεις που ίσως να θέλαμε να επισκεφτούμε, και είχα καρφισώσει μπροσούρες μουσειών και σημειώσεις. Με όλα αυτά, ήταν λες και εδώ ζούσαν συνωμοσιολόγοι. Υποθέτω ότι αυτό δεν ήταν και πολύ μακριά από την αλήθεια.

«Χρειάζεσαι κάτι ή ήρθες απλά για να μας ενοχλήσεις;» είπα ξερά.

«Κάνατε καθόλου πρόοδο ή η ιδέα σας για το πλαστό διαβατήριο δεν πήγε όπως σχεδιάζατε;» απάντησε με ερώτηση.

Το στήθος μου σφίχτηκε με πόνο. «Μάλλον μου διέφυγε η καλύτερη ιδέα που είχες να προτείνεις εσύ. Ή ήσουν πρόθυμος να ψάξεις σε όλη την ήπειρο για το δεύτερο βραχιόλι μόνος σου;»

Ο Στέλαν άρχισε να χτυπά ρυθμικά τα δάχτυλά του στην πλάτη του καναπέ. «Ξέρεις πολύ καλά ότι όντως έχω μια καλύτερη ιδέα...»

Κούνησα το κεφάλι μου κι έβγαλα από την τσάντα μου ένα άρθρο εφημερίδας που βρήκαμε νωρίτερα. Άλλο ένα αντικείμενο για τον τρελό τοίχο των στοιχείων.

«Απλά πες μου ένα πράγμα», είπε ο Στέλαν έπειτα από ένα λεπτό. Τον ένιωθα να με κοιτάζει καθώς καρφίτσωνα το άρθρο. «Εξαιτίας του είναι;»

«Ποιο;» Ήξερα ακριβώς για ποιο πράγμα μιλούσε.

«Θέλω να πω, kuklachka*, αρνείσαι να εκπληρώσεις την προφητεία εξαιτίας των αισθημάτων σου για κάποιον που μόλις γνώρισες;»

Έτριψα το πρόσωπό μου. «Νομίζω ότι η πραγματική ερώτηση είναι εσύ γιατί θέλεις να με παντρευτείς... Ο τάφος του Μεγάλου Αλεξάνδρου έχει χαθεί εδώ και αιώνες. Δεν αρνούμαι ότι ένας γάμος μεταξύ μας ίσως να σημαίνει κάτι στον κόσμο του Κύκλου, αλλά μια εκκλησία και ένα λευκό νυφικό δεν μπορούν να κάνουν μαγικά».

Έκανε να διαμαρτυρηθεί, αλλά τον έκοψα.

«Η λέξη *ένωση* θα μπορούσε να σημαίνει κάτι άλλο πέρα από γάμο – κάτι που ίσως να μας βοηθούσε να βρούμε τον τάφο–, αλλά μέχρι να ανακαλύψουμε αν είναι αλήθεια και τι είναι, μεγαλύτερη πιθανότητα έχουμε να τον βρούμε ακολουθώντας πραγματικά στοιχεία, τα οποία άφησε κάποιος που έχει βρεθεί εκεί, παρά διακηρύσσοντας την αιώνια αγάπη μας. Και τα έχουμε αυτά τα στοιχεία. Υπάρχει ένα δεύτερο βραχιόλι εκεί έξω, το οποίο πρέπει να βρούμε. Και μετά θα βρούμε τον κωδικό και θα μας πει πώς να φτάσουμε στον τάφο. Ελπίζω, δηλαδή», ολοκλήρωσα ψιθυριστά.

Και αυτό ήταν κάτι άλλο. Δεν ήταν μόνο το δίδυμο βραχιόλι που έπρεπε να βρούμε. Γλίστρησα τον αντίχειρά μου ανάμεσα στο βραχιόλι και τον καρπό μου. Το εξωτερικό του είχε μόνο την επιγραφή και τα διακοσμητικά στοιχεία. Όμως, όταν το εξετάσαμε καλύτερα, συνειδητοποιήσαμε ότι το εσωτερικό του αποτελούνταν από μία τελείως ξεχωριστή στρώση. Το πλάτος του ήταν χωρισμένο σε πέντε ισομερείς φέτες, που μπορούσα να στριφογυρίσω γύρω από τον καρπό μου ανε-

* Πορσελάνινη κούκλα με λευκό πρόσωπο και μεγάλα μάτια.

ξάρτητα, καθεμία με μια μακριά σειρά από γράμματα σκαλισμένη πάνω της. Σκεφτήκαμε ότι θα πρέπει να λειτουργεί σαν κλειδαριά με συνδυασμό: Αν περιστρέψαμε τους κρίκους έτσι ώστε τα γράμματα να σχηματίσουν τον σωστό κωδικό κατά μήκος της ενδεικτικής γραμμής, κάτι θα συνέβαινε. Ελπίζαμε ότι ίσως τα υπόλοιπα γράμματα να ευθυγραμμίζονταν για να σχηματίσουν περισσότερες λέξεις – όπως, για παράδειγμα, την τοποθεσία όπου βρισκόταν ο τάφος.

Ο Στέλαν έγειρε μπροστά, με τα δάχτυλά του ενωμένα κάτω από το πιγούνι του. Το φως που έμπαινε από το παράθυρο πίσω του έκανε το περίγραμμα του να λάμψει.

«Πρώτα απ’ όλα, επίτρεψέ μου να σου υπενθυμίσω ότι έχω άκαυτο δέρμα».

Το χέρι του γλίστρησε στις ημιδιαφανείς ουλές που φαίνονταν πάνω από τον γιακά του. Ήταν αλήθεια. Όταν βάλαμε έναν αναπτήρα κοντά στο δέρμα του στο υπόγειο των Ντοφέν, το δέρμα του ούτε καν κοκκίνισε. *Ο Ένας, που περνά μέσα από φωτιά και δεν καίγεται*, έλεγε η προφητεία. Ο Κύκλος δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι μιλούσε τόσο κυριολεκτικά.

«Δε θα χρησιμοποιήσω τη λέξη *μαγεία*, επειδή, αν είναι χαρακτηριστικό της καταγωγής μου, θα πρέπει να υπάρχει κάποια επιστημονική εξήγηση», συνέχισε, «όμως εδώ συμβαίνουν περισσότερα απ’ όσα καταλαβαίνουμε».

Πίεσα τα χείλη μου μεταξύ τους και στράφηκα ξανά προς τον τοίχο με τα στοιχεία.

«Και δεύτερον», συνέχισε, «αν κάποιος στον Κύκλο μάθει για τη δέκατη τρίτη γραμμή αίματος – την οποία ανακάλυψες εσύ, επί τη ευκαιρία, και σε ευχαριστώ γι’ αυτό – και δε με στηρίξεις, είμαι νεκρός. Θα υποθέσουν ότι ετοιμάζω πραξικόπημα. Ακόμα κι αν κατάφερα να ξεφύγω, θα έπρεπε να κρύβομαι για όλη μου τη ζωή... το ίδιο και η αδελφή μου».

Η προφορά του Στέλαν έγινε λίγο πιο έντονη στις τελευταίες λέξεις. Φαντάστηκα το μικρό ξανθό κορίτσι στη φωτογραφία που μου είχε δείξει. Την Άνια. Όταν δραπετεύσαμε από τον γάμο, κανόνισε να την κρύψει κάποιος στη Ρωσία, για σιγουριά, αλλά ήξερα ότι ανησυχούσε ακόμα.

«Αν όμως σε είχα στο πλευρό μου», συνέχισε, «αν ήμουν δεσμευμένος με το κορίτσι που πιστεύουν ότι είναι ο σωτήρας τους; Μπορεί ο Κύκλος να μην έχει κάποιον ηγέτη, αλλά η πιο κοντινή σε αυτή την ιδιότητα είσαι εσύ. Και αν ήμασταν μαζί, θα ήμασταν εμείς. Τότε θα μπορούσα να κοιμάμαι τη νύχτα χωρίς να ανησυχώ πια μήπως με σκοτώσει κάποιος, όπως ανησυχώ τώρα. Γι' αυτό θέλω να το κάνω».

Για κάποιο λόγο, παρά όσα είχαν συμβεί, δεν το είχα σκεφτεί έτσι. Ηγέτιδα του Κύκλου; Στριφογύρισα μια πινέζα πιο βαθιά μέσα στον τοίχο.

«Πιστεύεις ότι κάποιος σχεδιάζει να σε σκοτώσει;» τον ρώτησα.

Ο Στέλαν βυθίστηκε πίσω στον σκληρό πράσινο καναπέ, και αυτός έτριξε μέσα στη σιωπή.

«Σ' αυτόν τον κόσμο πάντα κάποιος σχεδιάζει να σε σκοτώσει».

Σε αυτό το σημείο κοιτάξαμε και οι δύο έξω από το παράθυρο και μετά την πόρτα.

«Άλλωστε», είπε, «πώς ξέρεις ότι η ένωση δεν είναι γάμος;»

«Το ημερολόγιο του Ναπολέοντα...»

«Δεν έλεγε ξεκάθαρα ότι δεν είναι».

«Ξέρω τι πιστεύει ο Κύκλος, αλλά γιατί να αφήσει ο Ναπολέοντας στοιχεία, αν ο γάμος ανάμεσα σε δύο άτομα δημιουργούσε κάποιο είδος φωτεινού αστεριού που δείχνει τον δρόμο;» επανέλαβα, δείχνοντας προς τον τοίχο.

«Απλά λέω». Ο Στέλαν σηκώθηκε από τον καναπέ. «Ισχυρίζεσαι ότι θα κάνεις τα πάντα για να βοηθήσεις τη μητέρα

σου, όμως, ακόμα και με αυτό το καινούργιο, πολύ μικρό χρονοδιάγραμμα, δεν είσαι πρόθυμη να σκεφτείς την ένωση. Ή έστω να πας στους Σάξον».

Κοκάλωσα.

«Κι εσύ τα ίδια; Δική μου οικογένεια είναι. Εγώ θα αποφασίσω τι θέλω ή τι δε θέλω να κάνω μαζί τους».

Σήκωσε το δάχτυλό του για να με σταματήσει.

«Είναι αίμα σου. Δε χρειάζεται να είναι οικογένειά σου, εκτός κι αν το θέλεις εσύ. Ίσως να μην το θέλεις».

Αναρίγησα. Έξω ήταν ζεστά, αλλά αυτά τα παλιά πέτρινα κτίρια κρατούσαν το κρύο.

«Τι σημαίνει αυτό; Φυσικά και θέλω να είναι η οικογένειά μου». Μακάρι να ήταν τόσο εύκολο· μακάρι να αρκούσε η λαχτάρα για να γίνει πραγματικότητα. Τα δάχτυλά μου σφίχτηκαν γύρω από το μενταγιόν μου, το οποίο περιείχε τη μοναδική φωτογραφία που είχα από το άτομο που υπήρξε πάντοτε η οικογένειά μου· το άτομο που τώρα έπρεπε να είναι η πρώτη μου προτεραιότητα.

Αν η μαμά μου ήταν εδώ, τι θα έκανε; Θα εμπιστευόταν τους Σάξον; Θα προσπαθούσε να βρει κάποιον άλλο τρόπο; Η μαμά μου δεν ήταν ποτέ άτομο που έφτιαχνε λίστες με τα υπέρ και τα κατά. Όποτε προσπαθούσα να πάρω μια απόφαση, μου έλεγε ότι η καρδιά μου ήξερε τι ήθελε και, αν την ακολουθούσα, δε θα έκανα λάθος. Και μετά της υπενθύμιζα ότι πιθανότατα η καρδιά μου δε θα ήθελε ποτέ να πάρω τρία μαθήματα προχωρημένου επιπέδου μέσα σε ένα τρίμηνο, αλλά θα το ήθελαν οι αιτήσεις μου για το κολέγιο. Και, άλλωστε, αυτό δε με βοηθούσε τώρα. Το μόνο που ήθελε η καρδιά μου ήταν να τη σώσω. Αλλά δεν ήξερα πώς.

Ο Στέλαν ανασήκωσε το φρύδι του.

«Απλά πιστεύω ότι θα πρέπει να μπορώ να επιλέξω η ίδια ποιον θέλω να παντρευτώ και πότε. Άλλωστε, ίσως οι Σάξον

να με παντρέψουν με κάποιον που θα μπορούσε, ίσως, να είναι χειρότερος κι από σένα», είπα αστειευόμενη.

«Αυτό ήταν μεγάλη αγένεια». Ο Στέλαν διέσχισε το δωμάτιο, τράβηξε στο πλάι τις βαριές μπροστινές κουρτίνες που συνήθως κρατούσαμε κλειστές, και κοίταξε προς τον δρόμο, αφήνοντας την απαλή λάμψη του ηλιοβασιλέματος να εισέλθει στον χώρο.

Απομάκρυνα ένα ψίχουλο από τον πάγκο. «Αν πήγαινα στους Σάξον, ίσως να βοηθούσαν... ή ίσως να με κλείδωναν στο υπόγειο και να με ανάγκαζαν να παντρευτώ αυτόν που θα τους πρόσφερε τα περισσότερα. Πράγμα που σημαίνει ότι το πιο ασφαλές πράγμα που μπορώ να κάνω είναι να βρω τον τάφο μόνη μου».

«Αν τον βρεις».

Ξεφύσησα. «Δε σε χρειάζονται οι Ντοφέν για... κάτι; Οτιδήποτε;»

«Αυτό είναι συνθηματικό για να καταλάβεις ότι δε σε θέλει εδώ». Ο Τζακ μπήκε μέσα πετώντας ένα πακέτο με κόκκους εσπρέσο πάνω στον πάγκο.

«Καλά». Ο Στέλαν άφησε τις κουρτίνες να πέσουν και το φως μέσα στο δωμάτιο χαμήλωσε. «Χάρηκα που σας είδα και τους δύο, ως συνήθως. Τα λέμε αύριο».

Έφυγε, όμως όλα όσα είχε πει έκαναν τις ανησυχίες μου να επιστρέψουν ακόμα πιο έντονες. Το σχέδιό μου –να ανακαλύψω και να ακολουθήσω αυτά τα στοιχεία μόνη μου– δεν πετύχαινε. Κάτι έπρεπε να αλλάξει.

Μετά το δείπνο, κάθισα στον καναπέ και ο Τζακ στάθηκε μπροστά στον τοίχο με τα στοιχεία, διαβάζοντας το καινούργιο άρθρο που είχα καρφώσει εκείνωρίτερα. Μιλούσε για μια κρύπτη με τεχνουργήματα του Ναπολέοντα, η οποία

βρέθηκε σε ένα μέρος κοντά στο Νέο Δελχί, στην Ινδία.

«Αυτό σημαίνει δηλαδή ότι ο Ναπολέοντας πήγε παντού», είπε.

Σήκωσα τους ώμους μου. Ξέραμε ότι έπρεπε να ψάξουμε σε μέρη εκτός Παρισιού –αν καταφέρναμε ποτέ να βρούμε διαβατήρια–, όμως η λίστα με τα μέρη στα οποία έπρεπε να ερευνήσουμε συνεχώς μεγάλωνε.

Έθαψα το πρόσωπό μου στα χέρια μου και έπειτα από ένα δευτερόλεπτο ένιωσα τον καναπέ να βυθίζεται, καθώς ο Τζακ κάθισε δίπλα μου.

«Ναι, υπάρχουν πολλές πιθανότητες», σχολίασε. «Αλλά έχουμε προσδιορίσει ήδη ότι πιθανότατα άφησε το δεύτερο βραχιόλι ή οποιοδήποτε άλλο στοιχείο σε μέρος σημαντικό για εκείνον ή για τον Κύκλο ή για τον Αλέξανδρο, σωστά;»

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά. Αν ο Ναπολέοντας ήθελε να βρει κάποιος τα στοιχεία, δε θα τα έθαβε σε κάποιον άσχετο χωράφι.

«Θα βρούμε λοιπόν έναν τρόπο να φύγουμε από δω και μετά θα κάνουμε μια μεθοδική έρευνα σε πόλεις όπου υπάρχουν αρχηγεία του Κύκλου, μνημεία του Αλεξάνδρου... κά-θε μέρος που μπορούμε να ψάξουμε στο χρονικό διάστημα που έχουμε», είπε.

Ακουγόταν πάντα πολύ ήρεμος. Πολύ λογικός. Σηκώθηκε και ακούμπησε το χέρι του στον ώμο μου, μετά αποτραβήχτηκε κι έμεινε να στέκεται εκεί αμήχανα.

«Πηγαίνω να ξαπλώσω», είπε ήρεμα.

Μη, παραλίγο να πω. Δε θέλω να μείνω μόνη με τις σκέψεις μου τώρα. Χρειάζομαι κάποιον. Χρειάζομαι εσένα.

«Καληνύχτα», είπα αντί γι' αυτό. Τουλάχιστον το να προσποιούμαι ότι δε με νοιάζει –το να αναγκάζω τον εαυτό μου να μη με νοιάζει– ήταν κάτι στο οποίο είχα κάνει μεγάλη εξάσκηση.

«Και όπως είπα πριν», συνέχισε ο Τζακ ύστερα από ένα δευτερόλεπτο, «όλα θα πάνε καλά, ναι; Θα βρούμε τη λύση».

Κούνησα το κεφάλι μου και προσπάθησα να τον πιστέψω.

Εξαφανίστηκε μέσα στο υπνοδωμάτιο, τινάζοντας τα παπούτσια από τα πόδια του στη διαδρομή. Αναστέναξα και πήρα ένα βιβλίο Ιστορίας από τη στοίβα πάνω στο τραπεζάκι. Για χιλιοστή φορά διάβασα για την εκστρατεία του Ναπολέοντα σε όλη τη Γαλλία. Για το διάστημα που πέρασε ο Αλέξανδρος στην Αίγυπτο. Για τα φυλάκια του Ναπολέοντα στη βόρεια Γαλλία. Για τις κατακτήσεις του Αλεξάνδρου στην Ινδία.

Έπιασα το τηλέφωνό μου. Ινδία. Ελέφαντες. Έντονα χρώματα. Έντονα χρώματα ζωγραφισμένα πάνω σε ελέφαντες. Ο θησαυρός του Ναπολέοντα που βρήκαν πρόσφατα ήταν στο Δελχί, όχι στην Καλκούτα, όπου ζούσε η οικογένεια του Κύκλου που είχε τη βάση της στην Ινδία. Έψαξα σημαντικά μνημεία στην Καλκούτα. Μνημεία. Το Ινδικό Μουσείο, που υποτίθεται ότι είχε τόσο τεχνουργήματα του Αλεξάνδρου όσο και ευρωπαϊκή τέχνη και κοσμήματα. Ήταν ένα όμορφο κτίριο, αλλά έδειχνε πολύ καινούργιο. Χτίστηκε... χιμμ... Χτίστηκε το 1814. Τη χρονιά που ο Ναπολέοντας εξορίστηκε από τη Γαλλία.

Έγραφα μια σημείωση γι' αυτό πάνω σε ένα χαρτί και το καρφίτσωσα στον πίνακα. Ίσως η Ινδία να γινόταν η πρώτη στάση μας, αν βρίσκαμε ποτέ τρόπο να φύγουμε από το Παρίσι.

Για μια στιγμή μόνο φαντάστηκα ότι επιτρέπω στον εαυτό μου να εμπιστευτεί τους Σάξον. Με τους πόρους τους θα μπορούσαμε να πάμε οπουδήποτε. Και, όπως ψιθύριζε μια φωνούλα στο πίσω μέρος του μυαλού μου, θα γινόμουν στ' αλήθεια μέλος της οικογένειάς τους. Της δικής μου οικογένειας. Προσπαθούσα να μη σκέφτομαι πόσο πολύ ήθελα κάτι τέτοιο, όμως ήταν σαν κάθε άλλη λαχτάρα – όσο περισσότερο την αρνιόμουν τόσο χειρότερη γινόταν.

Ό,τι κι αν γινόταν, δεν άξιζε να ρισκάρω τη ζωή της μητέρας μου, έλεγε η λογική πλευρά μου. Όμως θα ήταν τόσο μεγάλο ρίσκο;

Έτριψα το πρόσωπό μου με τα χέρια μου. Δεν μπορούσα να το κάνω άλλο αυτό σήμερα. Έπρεπε να προσπαθήσω τουλάχιστον να κοιμηθώ.

Έβγαλα τους καστανούς φακούς επαφής που έκρυβαν τα βιολετιά μάτια μου, και τρύπωσα στη σκοτεινή κρεβατοκάμαρα.

Ο Τζακ είχε στρώσει το στενό, σκληρό κρεβάτι μου σήμερα το πρωί, χώνοντας τις κουβέρτες μέσα για να σχηματίσει ακριβείς γωνίες, ενώ είχε αφρατέψει το μαξιλάρι και το είχε τοποθετήσει στο κέντρο. Έστρωνε τέλεια τα κρεβάτια μας κάθε μέρα, όπως έπλενε κάθε πιάτο, όπως έκανε περιπολία στη γειτονιά για οτιδήποτε ασυνήθιστο, τηρώντας ένα ακριβές πρόγραμμα. Τα πάντα ήταν τακτοποιημένα και στη θέση τους, μεταξύ των οποίων κι εκείνος, μια σκούρα στοίβα κάτω από τα σκεπάσματα, λουσιμένη από μια ακτίνα από το φεγγαρόφωτο, να κοιμάται. Όπως ακριβώς έπρεπε να κάνει, όπως ακριβώς έκανε κάθε βράδυ, ενώ εγώ έμενα ξάγρυπνη κοιτάζοντας το ταβάνι. Σκεφτόμουν, ανησυχούσα, προσπαθούσα να σταματήσω τη λειτουργία του εγκεφάλου μου για αρκετή ώρα, ώστε να μπορέσω να κλείσω τα μάτια μου χωρίς να βλέπω τρομερά πράγματα πίσω από τα βλέφαρά μου.

Προετοιμάζα νοητικά τον εαυτό μου για άλλη μία ατελείωτη, ανήσυχη νύχτα, όταν ο Τζακ αναδεδύτηκε. Μέσα στο αδύναμο φως τα ασπράδια των ματιών του έλαμψαν, καθώς ανοιγόκλεισε τα μάτια του μια φορά... δυο φορές. Τα καπάκια των ματιών του σηκώθηκαν οριστικά. Μετακινήθηκε στην άκρη του στρώματος, αφήνοντας δίπλα του στο κρεβάτι λίγο χώρο που ίσα που έφτανε για ένα άτομο.

Δίστασα μόνο για ένα δευτερόλεπτο, προτού περάσω

μπροστά από το δικό μου κρεβάτι και χωθώ με ευγνωμοσύνη στο δικό του, με το κεφάλι μου πάνω στο στήθος του και το χέρι του περασμένο σφιχτά γύρω μου. Εκείνη τη νύχτα δε χρειάστηκε να κοιτάζω το ταβάνι για πολλή ώρα.

Το επόμενο πρωί, την πρώτη μέρα της τρίτης εβδομάδας, ξύπνησα στην αγκαλιά του Τζακ. Άνοιξε τα μάτια του, όταν ανακάθισα.

«Καλημέρα», είπε νυσταγμένα, με τα μαλλιά του πατικωμένα στη μια πλευρά.

Καταπολέμησα την παρόρμηση να περάσω τα δάχτυλά μου από μέσα τους.

«Καλημέρα». Δεν ξέρω αν οφειλόταν στο ότι επιτέλους κοιμήθηκα λίγο ή επειδή θυμήθηκα ξανά πως, παρόλο που δεν είχαμε επισήμως σχέση, ο Τζακ νοιαζόταν πραγματικά για μένα και δε θα πρότεινε τίποτα που θα θεωρούσε επικίνδυνο, όμως ξαφνικά ήξερα τι έπρεπε να κάνω. Μόνο ένα πράγμα έμοιαζε λογικό. «Πρέπει να πάμε στους Σάξον», είπα ξερά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ο πατέρας μου θα πρέπει να είχε ένα τζετ σε αναμονή. Νωρίς το απόγευμα, μόλις μερικές ώρες αφότου του τηλεφώνησα, ο Τζακ κι εγώ ήμασταν στο αεροδρόμιο Χίθροου, με το στομάχι μου να ανακατεύεται – και όχι μόνο από την πτήση. Αποβιβαστήκαμε και είδαμε ένα γυαλιστερό μαύρο ελικόπτερο να μας περιμένει στον διάδρομο προσγείωσης.

«Η δεσποινίς Γουέστ, υποθέτω. Και ο Τζακ Μπίσοπ». Ο πιλότος έριξε στον Τζακ μια γρήγορη ματιά και μπορούσα να δω στα μάτια του ότι δεν ήταν μόνο οι Σάξον που δεν ενέκριναν το γεγονός ότι ο Τζακ το έσκασε μαζί μου. Όλοι όσοι δούλευαν για εκείνους ήταν απολύτως πιστοί – αυτό που είχε κάνει ο Τζακ ήταν αδιανόητο.

Κοίταξα τον Τζακ, ο οποίος, για πρώτη φορά, έδειχνε λίγο αβέβαιος για το σχέδιό του.

Ένας Φύλακας – αυτό δηλαδή που ήταν ο Τζακ και ο Στέλαν για τους Σάξον και τους Ντοφέν αντίστοιχα – ήταν κάτι περισσότερο από έναν υπάλληλο. Ένας Φύλακας ήταν ένας συνδυασμός υπευθύνου ασφαλείας, συμβούλου και προσωπικού βοηθού. Ήταν όσο πιο κοντά μπορούσε να φτάσει ένας εργαζόμενος στο να γίνει μέλος της οικογένειας. Υπήρχαν μόνο δύο Φύλακες ανά οικογένεια – ένας μεγαλύτερος και αναγνωρισμένος και ένας δεύτερος στην ιεραρχία, ένας μαθητευόμενος, ο οποίος προετοιμαζόταν να αναλάβει τα ηνία όταν ο μεγαλύτερος σε ηλικία Φύλακας δε θα μπορούσε να κάνει πλέον τη δουλειά του... ή αν του συνέβαινε τίποτα. Αυ-

τό ήταν ο Τζακ και ο Στέλαν. Και οι δύο Φύλακες έκαναν τις δουλειές που η οικογένεια δεν εμπιστευόταν σε κανέναν άλλο. Όταν ο Φύλακας μιας οικογένειας εξαφανιζόταν ξαφνικά μαζί με μία από αυτές τις δουλειές –σε αυτή την περίπτωση με εμένα–, δεν το έπαιρναν ελαφρά.

Για να μην αναφέρω και το γεγονός πως οτιδήποτε ρομαντικό ανάμεσα σε υπαλλήλους και μέλη της οικογένειας αποτελούσε μεγάλο ταμπού, που οδηγούσε σε τερματισμό – ο ευφημισμός που χρησιμοποιούσε ο Κύκλος, όταν σκότωνε αυτούς που παραβίαζαν τους κανόνες. Παρότι ο Τζακ κι εγώ θα πρέπει να ήμασταν ασφαλείς από αυτή την άποψη τώρα, η άγρια ματιά του πιλότου με έκανε νευρική.

Όμως η ματιά του ξαφνικά γλίστρησε σ' εμένα. «Υπάρχει μια αλλαγή σχεδίων της τελευταίας στιγμής. Θα συναντήσετε τη δεσποινίδα Λίντια στην πόλη προτού επιστρέψετε στο ανάκτορο». Μου έδωσε κάτι τεράστια κίτρινα ακουστικά. «Παρακαλώ, δεσποινίς Γουέστ, βουλευτείτε».

Έπειτα από ένα λεπτό, έσφιγγα τα μπράτσα του καθίσματος, καθώς παρακολουθούσα το έδαφος να απομακρύνεται από κάτω μου. Σηκωθήκαμε γρήγορα πάνω από πράσινα και κίτρινα λιβάδια προς την πόλη του Λονδίνου, η οποία πλησίαζε όλο και περισσότερο με κάθε λεπτό που περνούσε. Παρόλο που από το κέντρο του περνούσε ένα ποτάμι, όπως συνέβαινε και στο Παρίσι, το Λονδίνο έμοιαζε πιο καινούργιο και πιο μητροπολιτικό. Με πιο αστραφτερούς ουρανοξύστες, πιο πλατιούς δρόμους, πιο μεγάλα πλοία να διασχίζουν τον μεγάλο ποταμό. Η πόλη απλωνόταν ως εκεί που μπορούσε να δει το μάτι μου.

Περάσαμε πάνω από τετράγωνα καταπράσινα πάρκα, από μια λευκή ρόδα λούνα παρκ, που έδειχνε τόσο μικρή, ώστε φαινόταν σαν να μπορούσα να την περάσω στον παράμεσό μου.

«Αυτό είναι το Μάτι του Λονδίνου», ακούστηκε η φωνή του Τζακ μέσα από τα ακουστικά μου –και μετά μια γέφυρα που έμοιαζε σαν να έχει βγει από κάποιο μυθιστόρημα του Ντίκενς–, «η Γέφυρα του Πύργου», συνέχισε ο Τζακ, καθώς η γέφυρα άνοιγε στη μέση για να αφήσει ένα κρουαζιερόπλοιο να περάσει από κάτω.

Το Παρίσι είχε αρχίσει να μου γίνεται τόσο οικείο, ώστε να βρίσκομαι σε αυτή τη νέα πόλη ήταν μεγαλύτερο σοκ για τις αισθήσεις μου απ’ όσο περίμενα. Περάσαμε πάνω από το Μπιγκ Μπεν, από το Κοινοβούλιο, από το Βρετανικό Μουσείο, όλα τα κτίρια που είχα ακούσει χίλιες φορές. Η μαμά μου θα είχε ξετρελαθεί με όλο αυτό. Ένα από τα αγαπημένα της πράγματα ήταν να γυρίζει τα αξιοθέατα σε κάθε νέα πόλη στην οποία πηγαίναμε για να ζήσουμε. Και μετά θυμήθηκα με έκπληξη ότι είχε ζήσει και στο Λονδίνο. Εδώ είχε γνωρίσει τον μπαμπά μου.

Έπειτα από ελάχιστο, όπως μου φάνηκε, διάστημα, προσγειωθήκαμε σε μια ταράτσα στο κέντρο της πόλης. Οι έλικες εξακολουθούσαν να γυρίζουν, όταν ο Τζακ άνοιξε την πόρτα και με βοήθησε να κατέβω, μένοντας κολλημένη πάνω του για λίγο περισσότερο απ’ όσο χρειαζόταν, ενώ προσπαθούσα να στηριχτώ στα τρεμάμενα πόδια μου.

Με άφησε απότομα κι εγώ γύρισα για να δω γιατί. Η Λίντια Σάξον διέσχισε το ελικοδρομίο. Η αδελφή μου.

Είχα συναντήσει τη Λίντια μόνο μία φορά, στον χορό στον Πύργο του Άιφελ, όπου συνειδητοποίησα πρώτη φορά ότι οι Σάξον ήταν η οικογένειά μου. Τις τελευταίες δύο εβδομάδες, όμως, είχα εκμεταλλευτεί κάθε ευκαιρία που είχα για να την ψάξω στο διαδίκτυο. Η επίσημη εκδοχή για το γεγονός ότι οι Σάξον ήταν τόσο πλούσιοι και με τόσο καλές διασυνδέσεις ήταν ότι ήταν Βρετανοί αριστοκράτες και γι’ αυτό οι φυλλάδες ανέφεραν τα κατορθώματά τους. Η Λίντια να τραβάει τον

δίδυμο αδελφό της, τον Κόουλ, μακριά από κάποιον καβγά σε κάποιο μπαρ. Οι δυο τους, εκείνος με ένα κομψό σακάκι κι εκείνη με ένα καπέλο, καλεσμένοι στη βάπτιση κάποιου βασιλικού μωρού. Κάθε φορά που έβλεπα μια φωτογραφία της, μου φαινόταν όλο και πιο σουρεαλιστικό. Το να τη βλέπω από κοντά ήταν ακόμα πιο παράξενο.

Η Λίντια φορούσε μια κλασική χακί καμπαρντίνα πάνω από ένα μπλε καλοκαιρινό φόρεμα, με τα σκούρα μαλλιά της πιασμένα κότσο. Τα μάτια της ήταν όπως τα δικά μου, εκτός από το χρώμα: υπερβολικά μεγάλα, σε μεγάλη απόσταση το ένα από το άλλο, κάτω από σκούρα φρυδιά. Ενώ εγώ ήμουν τόσο γλομή, ώστε ήμουν σχεδόν διάφανη, εκείνη είχε σταρένιο δέρμα και, όταν πλησίασε, είδα ότι χωρίς τα ψηλοτάκουνά της είχαμε το ίδιο ύψος.

Η Λίντια σταμάτησε μπροστά μας. «Γεια», είπε, στριφογυρίζοντας ένα μακρύ μενταγιόν στα δάχτυλά της.

«Λίντια». Συνειδητοποίησα ότι στριφογύριζα και το δικό μου μενταγιόν και ανάγκασα τον εαυτό μου να σταματήσει. Μήπως έπρεπε να την αγκαλιάσω; Να σφίξω το χέρι της; Δεν έκανα τίποτα από τα δύο. «Γεια. Σε ευχαριστώ που έστειλες να με πάρουν. Είναι όλα εντάξει; Νόμιζα ότι θα πηγαίναμε στο σπίτι σου».

Φλυαρούσα, με το ένα καταστροφικό σενάριο μετά το άλλο να περνούν από το μυαλό μου. Είχε άνδρες ασφαλείας που περίμεναν να με ρίξουν σε ένα κελί. Είχαν ετοιμάσει ήδη μια γαμήλια τελετή σε μια κοντινή εκκλησία και δε θα προλάβαινα να το σκάσω.

Όμως εκείνη κούνησε το κεφάλι της. «Η συνάντηση του πατέρα στο Κοινοβούλιο καθυστέρησε να τελειώσει. Θα ερχόταν να σε πάρει, αλλά τώρα πρέπει να σε ξεναγήσω εγώ μέχρι να τελειώσει και μετά θα συναντηθούμε στο σπίτι». Τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα. «Είσαι εντάξει με το ελικόπτε-

ρο; Δεν ήμουν σίγουρη, επειδή σκέφτηκα ότι δε θα ήσουν συνηθισμένη σε αυτά, αλλά ο πατέρας είπε ότι θα ήταν πιο γρήγορο και...»

«Εντάξει είμαι», είπα, με την ένταση να χάνεται από μέσα μου. Το ελικοπτερο ήταν η μικρότερη από τις έγνοιες μου.

Η Λίντια μετατόπιζε το βάρος της μπρος πίσω πάνω στις φτέρνες της. Μήπως φερόταν τόσο παρὰξένα επειδή ήταν κι αυτή νευρική;

Λες και ήθελε να απαντήσει στη νοερή ερώτησή μου, σήκωσε το βλέμμα της. «Όταν γνωριστήκαμε πρώτη φορά, δεν είχα συνειδητοποιήσει καν ότι ήσουν αδελφή μου», είπε. «Χαίρομαι πολύ που είσαι εδώ τώρα».

Η καρδιά μου έσπασε σε χιλιάδες ανακουφισμένα, εκστασιασμένα κομμάτια. Έπρεπε να συγκρατήσω τον εαυτό μου για να μην την αγκαλιάσω. Αυτό το συναίσθημα –ευτυχία;– ήταν κάτι άγνωστο ύστερα από αυτές τις τελευταίες εβδομάδες.

«Κι εγώ», είπα. «Χαίρομαι πολύ που είμαι εδώ».

Η Λίντια χαμογέλασε και η ένταση επιτέλους διαλύθηκε. Είχα αδελφή. Είχα οικογένεια. Και όφειλαν να με βοηθήσουν. Αυτό έκανε η οικογένεια, σωστά;

Η Λίντια χαχάνισε στον Τζακ, ο οποίος είχε οπισθοχωρήσει μερικά μέτρα και κοιτούσε από απόσταση. «Αχ, κόφ' το», είπε εκείνη και διέσχισε την απόσταση για να του δώσει ένα φιλί στο μάγουλο. Όπως ακριβώς θυμόμουν από τον χορό, ο Τζακ δεν έδειχνε να αισθάνεται ούτε κατά διάνοια τόσο άνετα μαζί της όσο ένιωθε ο Στέλαν με το άτομο που είχε ανατεθεί σε εκείνον, τον Λικ Ντοφέν.

«Λίντια». Ο Τζακ έσκυψε το κεφάλι του επισήμως.

«Ο πατέρας δεν είναι εδώ. Δε χρειάζεται να είσαι τόσο καθωσπρέπει», είπε, κι εγώ χαλάρωσα ακόμα περισσότερο. Η Λίντια δεν έδειχνε να κρατά κακία στον Τζακ. «Θέλω να

μάθω τα πάντα για τις περιπέτειες που ζήσατε εσείς οι δυο».

Με πήρε από το μπράτσο και τράβηξε τον Τζακ πίσω μας προς ένα ασανσέρ που μας έβγαλε σε ένα ισόγειο από σκούρο ξύλο, το οποίο οδηγούσε σε έναν πολύβουο δρόμο. Ο Τζακ άρχισε μια συζήτηση μαζί της, λέγοντάς της αυτά που είχαμε συμφωνήσει να πούμε: ότι δεν είχαμε έρθει νωρίτερα σε εκείνους επειδή φοβόμουν, και τι είχε κάνει για να με κρατήσει ασφαλή.

«Ήσασταν στο Παρίσι όλο αυτό το διάστημα;» ρώτησε η Λίντια κι εγώ την ίδια στιγμή είδα ένα κόκκινο διώροφο λεωφορείο να κινείται στη λανθασμένη πλευρά του δρόμου, ακολουθούμενο από μια ολόκληρη σειρά από μαύρα ταξί που έμοιαζαν με στρογγυλά καπέλα.

«Ναι», απάντησα, τραβώντας την προσοχή μου από τη γοητεία του Λονδίνου. «Όπως είπα στον πατέρα σου... τον πατέρα μας... τον Άλιστερ...» Πώς έπρεπε να τον αποκαλώ; «Όπως του είπα στο τηλέφωνο, το Τάγμα έχει τη μητέρα μου και προσπαθώ να τη βοηθήσω. Το Παρίσι έμοιαζε να είναι το καλύτερο μέρος για να το κάνω, αλλά δεν είμαι σίγουρη ότι αυτό ισχύει πια».

Η Λίντια κούνησε το κεφάλι της συμφωνώντας. «Είπες ότι το Τάγμα θέλει να βρεις τον τάφο; Και να τον ανταλλάξεις με τη μητέρα σου;»

Ο Τζακ συνάντησε τα μάτια μου γρήγορα. Το είχαμε συζητήσει αυτό. Θα λέγαμε στους Σάξον... σχεδόν τα πάντα.

«Αυτή είναι η απαίτησή τους», απάντησε ο Τζακ. «Φυσικά, ελπίζουμε να τους σταματήσουμε».

Η Λίντια συνοφρυώθηκε για λίγο, αλλά επανήλθε πολύ γρήγορα. «Φυσικά», σχολίασε.

Αγγίξα το βραχιόλι στο χέρι μου, που ήταν κρυμμένο προς το παρόν κάτω από μια ζακέτα.

Περπατήσαμε σιωπηλοί για μερικά λεπτά. Δεν μπορού-

σα παρά να κοιτάζω την πόλη. Πέτρινοι πυργίσκοι και λαμπεροί ουρανοξύστες. Κατακόκκινοι τηλεφωνικοί θάλαμοι και πεντακάθαρες καινούργιες πινακίδες οδικής κυκλοφορίας. Το καθαρό και μοντέρνο που ερχόταν σε αντίθεση με το γοητευτικό, άνετο ύφος της υπόλοιπης πόλης, λες και τα κτίρια ήθελαν απλά να καθίσουν μαζί σου και να πιουν ένα φλιτζάνι τσάι.

Οι άνθρωποι, ωστόσο, ήταν σαν τους ανθρώπους μιας μεγαλούπολης: συνωστισμένοι, βιαστικοί, έσπρωχναν ο ένας τον άλλο. Δεν ήμουν σίγουρη ότι είχα δει ποτέ τόσα διαφορετικά είδη ανθρώπων σε ένα μέρος. Πάντοτε άκουγες ότι το Λονδίνο ήταν ένα χωνευτήρι, αλλά δεν το είχα συνειδητοποιήσει ποτέ μου. Προσπεράσαμε μια ομάδα από Ασιάτες επιχειρηματίες με ακριβά ρούχα, που κάθονταν σε ένα παγκάκι δίπλα σε μερικά παιδιά, η προφορά των οποίων έμοιαζε ανατολικοευρωπαϊκή ίσως, και τα οποία ήταν μικρότερα από εμένα, αλλά τα κουρέματά τους και τα ξεβαμμένα τζιν τους ήταν από μια εποχή προτού γεννηθώ εγώ. Και ανάμεσά τους έτρεχε ένα ολόκληρο σμήνος από παιδιά προσχολικής ηλικίας, μια μικρή Ινδή που, με την πιο χαριτωμένη βρετανική προφορά, στρίγκλιζε σε ένα γλομό κοκκινομάλλικο παιδί ότι ήθελε να είναι η επόμενη που θα κάνει σχοινάκι.

Είχα ξεχάσει πώς είναι να καταλαβαίνεις τις συζητήσεις στον δρόμο. Σταμάτησα για λίγο να ακούσω ένα ζευγάρι να τσακώνεται πού θα πάει για δείπνο, εντυπωσιασμένη από το πόσο... ξένη ακουγόταν η δική μου μητρική γλώσσα.

Από όλα τα μέρη στα οποία είχα ζήσει, στην ουσία εδώ ανήκα. Η οικογένειά μου ζούσε εδώ. Το Λονδίνο θα ήταν το σπίτι μου, αν τα πράγματα είχαν έρθει διαφορετικά. Η αδελφή μου έδειχνε να νιώθει απολύτως άνετα σε αυτούς τους μεγάλους, καθαρούς δρόμους. Νομίζω πως περίμενα ότι θα ένιωθα κάποιο είδος σύνδεσης με την πόλη.

Όμως δεν υπήρχε τίποτα περισσότερο από τη συνηθισμένη αίσθηση ενός νέου μέρους. Όταν μετακομίζεις τόσο συχνά όσο εγώ και η μαμά μου, το σπίτι σου είναι παντού και πουθενά. Συνηθίζεις να λούζεις τα μαλλιά σου σε πανδοχεία στις εθνικές οδούς, όπως ακριβώς συνηθίζεις και να μαθαίνεις τα χούγια μιας καινούργιας κουζίνας. Το ίδιο συμβαίνει και με τους ανθρώπους, υποθέτω. Άραγε θα ένιωθα ποτέ ότι οι Σάξον ήταν οι άνθρωποι στους οποίους ανήκα περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο;

Και εκείνη ακριβώς τη στιγμή η Λίντια απάντησε σε ένα τηλεφώνημα και είπε στο άτομο στην άλλη άκρη της γραμμής ότι θα φτάναμε σε λίγο. «Ο πατέρας είναι έτοιμος», είπε. «Έλα να σε πάμε στο σπίτι».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Το... σπίτι ήταν μια περιφραγμένη έπαυλη στα περιχώρα του Λονδίνου, με έναν μακρύ διάδρομο που οδηγούσε από το δρομάκι όπου πάρκαρε το αυτοκίνητο ως το εσωτερικό. Είχαμε προσγειωθεί σε ένα ελικοδρόμιο πάνω σε μια ταράτσα και τώρα κοιτούσαμε από ψηλά μια έκταση που φιλοξενούσε μια αστραφτερή πισίνα, ένα σύμπλεγμα στάβλων και κάτι που έμοιαζε με μια πίστα ταχύτητας, στην οποία έτρεχε ένα και μόνο αυτοκίνητο. Τα παρτέρια με τα αγριολούλουδα που ταλαντεύονταν στο απογευματινό αεράκι έκαναν το σπίτι να μη δείχνει υπερβολικά επίσημο.

Αφότου ο Τζακ μάς βοήθησε να κατέβουμε από το ελικόπτερο, εξαφανίστηκε με ένα νεύμα προς το μέρος μου, αφήνοντάς με μόνη με την αδελφή μου. Η Λίντια αμέσως άρχισε να μου κάνει μια πλήρη ξενάγηση και σταμάτησε να μιλά μόνο για να αλλάξει για το δείπνο. Μου πρόσφερε και μια αλλαξιά ρούχα, αλλά δεν ήμουν σίγουρη αν είχαμε φτάσει ακόμα στο σημείο να μοιραζόμαστε τα ρούχα μας και, όταν φύγαμε από το Παρίσι σήμερα το πρωί, είχα φροντίσει να ντυθώ καλά, με ένα απλό μαύρο φόρεμα. Όσο την περίμενα σε ένα καθιστικό, ήρθε ένα μήνυμα στο τηλέφωνό μου. Ήλπιζα να ήταν ο Τζακ που ήθελε να μου πει πού βρισκόταν και ότι όλα ήταν υπό έλεγχο.

Δεν ήταν αυτός. Ήταν ο Σημαδεμένος.

Δεκατρείς μέρες, έγραφε το μήνυμα.

Πέταξα το τηλέφωνο ξανά στην τσάντα μου, λες και είχε πά-

ρει φωτιά. Άλλη μία υπενθύμιση ότι όχι μόνο κινδύνευε η ζωή της μαμάς μου, αλλά ότι ενεργούσα πίσω από την πλάτη των Σάξον. Ως τώρα δεν είχα νιώσει άσχημα γι' αυτό, όμως, από τη στιγμή που γνώρισα τη Λίντια, είχα αρχίσει να νιώθω άσχημα.

Η Λίντια έκανε την εμφάνισή της με ένα μαύρο φόρεμα σε γραμμή άλφα, με δαντελένιο μπούστο, και κατευθυνθήκαμε προς την τραπεζαρία. Το εσωτερικό του σπιτιού ταίριαζε με αυτό που είχα δει από το εξωτερικό: παλιό και κομψό, αλλά συγκρατημένο με έναν τρόπο που έκανε τη διακόσμηση των Ντοφέν στο Λούβρο να μοιάζει εκκεντρική.

Κατά την ξενάγηση στο σπίτι περιμένα ότι από κάποια γωνιά θα εμφανιζόταν ο πατέρας μου, αλλά, όταν φτάσαμε στην επίσημη τραπεζαρία, ήμασταν ακόμα μόνες, εκτός από δύο κορίτσια με μαύρες στολές που στέκονταν κατά μήκος του πίσω τοίχου. Η τραπεζαρία ήταν καλυμμένη με ταπετσαρία με ένα διακριτικό δαμασκηνό σχέδιο και επένδυση από σκούρο ξύλο, ενώ βαριές βελούδινες κουρτίνες κάλυπταν τα παράθυρα. Το φως στο δωμάτιο ερχόταν από έναν κρυστάλλινο πολυέλαιο πάνω από το μεγάλο τραπέζι, το οποίο ήταν στρωμένο με τέσσερα σερβίτσια και με κεριά να τρεμοπαίζουν στο κέντρο του. Η Λίντια κάθισε στη μια πλευρά και μου έδειξε τη θέση απέναντί της.

«Και μεγάλωσες στη... Μινεσότα, είπαμε;»

Ένευσα. «Στη Μινεσότα, και πριν από αυτό στο Πόρτλαντ, στη Νέα Υόρκη, στο Τέξας, στη Φλόριντα...»

Η Λίντια άφησε κάτω το ποτήρι της με το ανθρακούχο νερό και ζάρωσε τη μύτη της.

«Αυτό ακούγεται φρικτό».

«Δεν ήταν και το ιδανικό». Έδειξα γύρω μου το δωμάτιο. «Καμία σχέση με κάτι τέτοιο».

«Θα... μπορούσες να έχεις μεγαλώσει εδώ». Η Λίντια ακούμπησε τους αγκώνες της στο τραπέζι και έγειρε το κε-

φάλι της στο πλάι. «Είναι τόσο παράξενο που η μητέρα σου δε σου μίλησε ποτέ για εμάς. Σου κράτησε τόσα πράγματα κρυφά... Θα μπορούσες να έχεις πολύ περισσότερα στη ζωή σου».

Ακούμπησα πίσω στην επενδυμένη πλάτη της καρέκλας έκπληκτη. «Εγώ...» Φυσικά και είχα αναρωτηθεί πώς θα ήταν να μεγαλώνεις ως μέλος του Κύκλου. Θύμωσα πάρα πολύ, όταν ανακάλυψα πόσο καιρό μου έλεγε ψέματα η μητέρα μου. Και ωστόσο... «Είχε τους λόγους της».

«Είμαι σίγουρη. Συγγνώμη. Δεν ήθελα να φανώ αδιάκριτη». Η Λίντια χαμογέλασε και το χαμόγελό της έδειχνε αληθινό, όμως πίσω από τα μάτια της μπορούσα να δω ερωτήσεις που δεν ήμουν σίγουρη ότι ήθελα να απαντήσω. Άλλαξα θέμα. «Η δική σου μητέρα θα έρθει για δείπνο;»

Η Λίντια πέρασε με αμηχανία το δάχτυλό της πάνω από το χρυσό πιρούνι δίπλα από το πιάτο της.

«Η μητέρα μου προσπαθεί ακόμα να συνηθίσει την ιδέα της ύπαρξής σου. Δε θα φάει μαζί μας».

Μάλιστα. Ακόμα κι αν δεν επρόκειτο για τον Κύκλο, το να μαθαίνεις ότι ο σύζυγός σου έχει ένα νόθο παιδί θα σε έκανε να νιώσεις άβολα.

Έδειξα προς το τέταρτο σερβίτσιο. «Και ο αδελφός σου...»

Το ξύλινο πάτωμα έτριξε και γύρισα για να δω τον πατέρα μου στην είσοδο.

Τον πατέρα μου.

Τι παράξενο να μπορώ να λέω κάτι τέτοιο. Τον είχα συναντήσει μόνο εκείνη τη φορά, στον χορό, αλλά ήταν όπως ακριβώς τον θυμόμουν. Το δέος που αισθανόμουν καθρεφτιζόταν στα μάτια του, που έμοιαζαν τόσο πολύ με τα δικά μου, ώστε ένιωθα σαν να κοιτούσα σε καθρέφτη.

Έκανε ένα βήμα προς τα μέσα και επανήλθα στην πραγματικότητα. Μήπως έπρεπε να σηκωθώ όρθια; Άρχισα να σπρώχνω την καρέκλα μου προς τα πίσω, αλλά σταμάτησα όταν εί-

δα τη Λίντια να εξακολουθεί να κάθεται ανέμελα. Ο πατέρας μου έκανε τον γύρο του τραπεζιού· σηκώθηκα ξανά, αμήχανα. Ήταν όμορφος, με σκούρα μαλλιά και πυκνά φρύδια σαν τα δικά μου και της Λίντια, και δεν ήταν ψηλός για άντρας – πιθανότατα μόλις δεκαπέντε εκατοστά ψηλότερος από εμένα. Είχα το δέρμα της μαμάς μου και τη μικρή μύτη της, αλλά ήταν προφανές ότι είχα πάρει πάρα πολλά από τους Σάξον.

Ο πατέρας μου με φίλησε στο μάγουλο. «Ειβερι», είπε, και στο μυαλό μου ήρθε το κουτί με τα αναμνηστικά κάτω από το κρεβάτι μου στη Μινεσότα, όπου είχα καταχωνιάσει όλη την έρευνα που είχα κάνει για τον πατέρα μου μέσα στα χρόνια. Όσο κι αν το ευχόμουν και το ήλπιζα και το ονειρευόμουν, δε νομίζω ότι πίστευα πραγματικά πως κάποια μέρα θα γινόταν μέρος της ζωής μου. «Χαίρομαι πολύ που είσαι εδώ», συνέχισε και έσφιξε και τα δυο χέρια μου μέσα στα δικά του. «Μακάρι να είχε συμβεί νωρίτερα, αλλά είναι ωραία να σε έχω κοντά μου έστω και τώρα».

Κατευθύνθηκε προς την κορυφή του τραπεζιού και πρώτη φορά πρόσεξα τον Τζακ. Θα πρέπει να ήρθε με τον πατέρα μου. Στεκόταν με τα χέρια του πίσω από την πλάτη του, έχοντας γίνει ένα με τον τοίχο, όπως όλοι οι άλλοι υπηρέτες. Δεν έδειχνε πληγωμένος ή ταραγμένος – κι έτσι ίσως να τον είχαν συγχωρήσει.

Ο πατέρας μου κοίταξε τη Λίντια, καθώς ένας μπάτλερ τραβούσε την καρέκλα του. «Πού είναι ο Κόουλ;»

Η Λίντια σήκωσε τους ώμους της κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή ο Κόουλ Σάξον μπήκε στην τραπεζαρία με μια κόκκινη και λευκή φόρμα, κρατώντας ένα κράνος και με τα μαλλιά του ιδρωμένα.

Ο πατέρας μου πίεσε τα χείλη του και περιέμενε να κάνει ο Κόουλ τον γύρο του τραπεζιού.

Ο ετεροθαλής αδελφός μου ήταν λίγο ψηλότερος από τον

πατέρα μου και η φόρμα έκανε το λεπτό σώμα του να δείχνει λίγο μεγαλύτερο, αλλά μπορούσα να δω ότι όλη η οικογένεια ήταν μικρόσωμη. Ο Κόουλ προσγειώθηκε στην καρέκλα δίπλα από την αδελφή του και πήρε ένα στρογγυλό ψωμάκι από την ψωμιέρα, που δεν είχε αγγίξει κανείς. Υπήρχε ένα σκίσιμο στον ώμο της φόρμας του και η Λίντια πέρασε το δάχτυλό της μέσα της ανασηκώνοντας τα φρύδια της.

«Τράκαρα τη Φεράρι», μουρμούρισε ο Κόουλ μασώντας μια μπουκιά ψωμί.

Το στόμα της Λίντια έμεινε ανοιχτό. «Κόουλ! Τη Φεράρι του '64;»

Ο Κόουλ κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. Είχε το ίδιο σταρένιο δέρμα και τα ίδια σκούρα μαλλιά με την αδελφή του, αλλά δεν υπήρχε ούτε ίχνος της ζεστασιάς της Λίντια στα βιολετιά μάτια του.

«Αυτό ήταν το μόνο αυτοκίνητο που μου άρεσε». Η Λίντια σταύρωσε τα χέρια της πάνω το στήθος της. «Και απλά το παράτησες εκεί;»

«Είναι εκτός πίστας. Κάποιος θα το φροντίσει». Σήκωσε το βλέμμα του στον Τζακ, που στεκόταν στη γωνία. «Ο Φύλακας γύρισε. Στείλε αυτόν».

Η Λίντια ακούμπησε τα μικρά χέρια της πάνω στο ιβουάο τραπεζομάντιλο. «Ο Τζακ δεν ασχολείται με αυτοκίνητα, ηλίθιε!»

«Εφόσον ανέλαβε να γίνει ο προσωπικός σωματοφύλακας της αδελφής που δε θέλει καν να είναι μέλος της οικογένειάς μας, σκέφτηκα ότι ίσως να είχαν αλλάξει κι άλλα πράγματα».

Είχα πάψει να προσπαθώ να προσποιούμαι ότι δεν ακούω. Ο Τζακ δεν αντέδρασε. Η Λίντια απλά αναστέναξε.

«Κόουλ, σε παρακαλώ, να φέρεσαι πολιτισμένα στο τραπέζι του δείπνου». Η καρέκλα του πατέρα μου στην κορυφή του τραπέζιού ήταν μεγαλύτερη από τις άλλες, με μια σκαλι-

στή πλάτη, σαν μικρός θρόνος. Έγνεψε προς το μέρος μου. «Είμαστε εδώ για να καλωσορίσουμε την αδελφή σου».

«Ετεροθαλής αδελφή», μουρμούρισε ο Κόουλ. Έως τώρα ήταν λες και δε με είχε προσέξει να κάθομαι εκεί, αλλά τώρα με κοιτούσε επίμονα χωρίς να βλεφαρίζει. «Σκόπευα να πάω στην πόλη με τη Λίντια για να την ξεναγήσω, αλλά μετά συνειδητοποίησα ότι δεν θέλω».

Έχοντας κοκκινίσει, χαμήλωσα το βλέμμα μου στα χέρια μου, τα οποία στριφογύριζαν την πετσέτα στην ποδιά μου. Τώρα θα έπρεπε να είμαι πίσω στις ΗΠΑ, υπενθύμισα στον εαυτό μου. Θα είχαμε μόλις μετακομίσει στο Μείν και θα ξεκινούσα σε ένα άγνωστο σχολείο στο τέλος της χρονιάς, για άλλη μια φορά το καινούργιο κορίτσι σε ένα μέρος όπου κανείς δε χρειαζόταν ένα καινούργιο κορίτσι. Κατά κάποιον τρόπο, αυτό δεν ήταν και πολύ διαφορετικό. Και ειλικρινά, εν μέρει δε με πείραζε η εχθρότητα του Κόουλ. Τουλάχιστον ήξερα ότι ήταν αληθινή. Αν απλά προσποιούνταν τους καλούς έως ότου να μπορέσουν να με χρησιμοποιήσουν, δε θα του επέτρεπαν να συμπεριφέρεται έτσι. Άφησα τον εαυτό μου να ελπίζει ότι η χαρά της Λίντια και του πατέρα μου που ήμουν εδώ ήταν κι αυτή αληθινή.

Ο πατέρας μου καθάρισε τον λαιμό του και σήκωσε το ποτήρι του με το κρασί. «Μια πρόποση. Έιβερι, ανήκες σε εμάς όλη σου τη ζωή και μας δίνει μεγάλη χαρά το γεγονός ότι είσαι εδώ μαζί μας τώρα. Καλώς ήρθες στην οικογένειά μας!»

Σήκωσα το ποτήρι μου με το ανθρακούχο νερό· το ίδιο έκανε και η Λίντια. Ακόμα και ο Κόουλ σήκωσε το δικό του, απρόθυμα, έπειτα από μια έντονη ματιά από την αδελφή του. «Ευχαριστώ. Χαίρομαι που είμαι εδώ», είπα με ειλικρίνεια.

Αφού σέρβιραν σε όλους μας ντελικάτα πιάτα με σαλάτα, ο πατέρας μου έγειρε μπροστά. «Υποθέτω ότι υπάρχει λόγος που επέλεξες να έρθεις σε εμάς τώρα».

Πήρα μια βαθιά ανάσα. Είχαμε ήδη πει στη Λίντια ένα μέρος της ιστορίας, αλλά ο πατέρας μου ήξερε μόνο τα βασικά γεγονότα που του είχαμε πει στο τηλέφωνο. Κοίταξα τον Τζακ, ο οποίος στεκόταν ακόμα μπροστά στον τοίχο σαν ένας καλός Φύλακας και προσποιούνταν ότι δεν άκουγε τη συζήτησή μας.

«Όπως ανέφερα νωρίτερα», είπα, «το Τάγμα απήγαγε τη μητέρα μου».

Έκανα μια παύση για να αξιολογήσω την αντίδραση του πατέρα μου. Άλλωστε, θα πρέπει κάποτε να νοιαζόταν για τη μαμά μου. Προς στιγμήν προσπάθησα να τον δω μέσα από τα μάτια της, έναν νεαρό ηγέτη του Κύκλου, και αναρωτήθηκα για χιλιοστή φορά πώς είχε αναπτυχθεί η σχέση τους. Ήθελα να της μιλήσω για τόσο πολλά πράγματα.

Ο πατέρας μου ήπιε μια γουλιά από το κρασί του. «Και πάλι λυπάμαι πολύ που το ακούω αυτό. Συνέχισε».

«Θέλουν από εμάς... από εμένα...» διόρθωσα. Ο Τζακ δεν ήταν μέρος όλου αυτού τώρα. «Θέλουν να βρω τον τάφο του Αλεξάνδρου και να ανταλλάξω τα περιεχόμενά του με τη μαμά μου, να εμποδίσω τον Κύκλο να αποκτήσει ένα όπλο εναντίον τους». Αυτό το κομμάτι ήταν όλο αλήθεια. Το επόμενο κομμάτι, από την άλλη... «Αυτό που θέλω εγώ είναι να βρω τον τάφο... με τη βοήθειά σας... και να τον χρησιμοποιήσω για να τους σταματήσω», συνέχισα. Ήταν... κοντά στην αλήθεια. Όσο κι αν ήθελα την καταστροφή του Τάγματος, ήθελα πολύ περισσότερο να είναι ασφαλής η μητέρα μου και θα έκανα μετά χαράς οτιδήποτε χρειαζόταν για να πετύχω την ελευθερία της. Όμως οι Σάξον δε χρειαζόταν να το ξέρουν αυτό.

Ο πατέρας μου άνοιξε την πετσέτα του και την άπλωσε στην ποδιά του. «Και πώς περιμένεις να σε βοηθήσουμε εμείς;»

«Προτού μάθω ποιοι είστε και ποια ακριβώς είμαι εγώ, βρήκα μερικά στοιχεία που είχε αφήσει ο Έμερσον Φιτζπά-

τρικ πριν τον σκοτώσει κι εκείνον το Τάγμα». Κατάπια. Ακόμα δυσκολευόμουν να το πω. «Τα στοιχεία υποδείκνυαν ότι ο Ναπολέοντας βρήκε τον τάφο του Αλεξάνδρου κατά τη διάρκεια της εκστρατείας του».

Και οι τρεις Σάξον κοκάλωσαν. Μια μπουκιά σαλάτα είχε μείνει καρφωμένη στο πιρούνι κοντά στο στόμα της Λίντια, ενώ ο πατέρας μου άφησε προσεκτικά κάτω μια αλατιέρα.

«Αυτό σημαίνει ότι ξέρεις ήδη πού βρίσκεται ο τάφος;» ρώτησε απότομα ο Κόουλ, ακουμπώντας με θόρυβο τους αγκώνες του στο τραπέζι.

Κούνησα το κεφάλι μου. «Ο Ναπολέοντας τον βρήκε και μετά τον έκρουσε ξανά. Σκέφτηκε πως στιδήποτε είναι αυτό που υπάρχει εκεί μέσα είναι επικίνδυνο. Όμως άφησε τα δικά του στοιχεία, τα οποία ακολουθώ τώρα, μεταξύ των οποίων και αυτό». Σήκωσα το μανίκι της ζακέτας μου και έβγαλα το βραχιόλι από το χέρι μου. Πέρασα το δάχτυλό μου πάνω από τα χαραγμένα γράμματα, καθώς εξηγούσα τι εννοούσε και τι ψάχναμε. «Ήλπιζα να χρησιμοποιήσω τους πόρους σας για να ψάξω για το δεύτερο βραχιόλι και τον κωδικό», ολοκλήρωσα.

Έδωσα το βραχιόλι, πάνω από το τραπέζι, στη Λίντια. Ο Κόουλ έσκυψε προς την αδελφή του για να το παρατηρήσει. Μετά το έδωσε στον πατέρα μου.

Έβγαλε ένα ζευγάρι γυαλιά από την τσέπη του σακακιού του και το επιθεώρησε, μισοκλείνοντας τα μάτια του για να κοιτάξει τους δακτυλίους στο εσωτερικό μέρος.

«Είσαι σίγουρη ότι είναι αυθεντικό;» ρώτησε μετά.

Κοίταξα τον Τζακ. Δεν αμφισβητήσαμε ποτέ την αυθεντικότητα του βραχιολιού.

«Νομίζω. Ο κύριος Έμερσον... ο Φιτζ... έτσι πίστευε».

Ο πατέρας μου έβγαλε τα γυαλιά του και πίεσε την κορυφή της μύτης του.

«Μπορώ να βάλω τους πληροφοριοδότες μου να του ρί-

ξουν μια ματιά, αλλά... ο Φιτζπάτρικ ήταν εκπαιδευτής, σωστά; Τον θυμάμαι να μιλά για Ιστορία και θεωρίες. Τα παιδιά τον συμπαθούσαν». Ο πατέρας μου κοίταξε τον Τζακ. «Ξέρω ότι αυτή είναι μια συναρπαστική πιθανότητα, όμως πρέπει να δούμε τα γεγονότα. Κανείς δεν το έχει ξαναδεί αυτό. Αυτό που σου άφησε μπορεί να είναι ένα θαύμα... ή μπορεί να είναι οι ασυναρτησίες ενός γέρου που τα είχε χαμένα».

«Δεν ήταν...» άρχισα να λέω θυμωμένα. Δεν ήξερε τον κύριο Έμερσον όπως εγώ. Όπως τον ήξερε ο Τζακ. Δε θα άφηνε ποτέ αυτά τα στοιχεία και ούτε θα μας έβαζε σε κίνδυνο, αν δεν ήταν σίγουρος ότι είχε δίκιο. Το θέμα δεν ήταν αν τα στοιχεία ήταν αληθινά. «Το πιστεύει και το Τάγμα. Προσπάθησαν να μας σκοτώσουν για να πάρουν αυτές τις πληροφορίες. Σκότωσαν τον Φιτζ. Πήραν τη μητέρα μου».

Ο πατέρας μου χτύπησε ρυθμικά το βραχιόλι πάνω στο τραπεζομάντιλο. «Το Τάγμα είναι απελπισμένο».

Απλωσα το χέρι μου για να πάρω πίσω το βραχιόλι, ξαφνικά επιφυλακτική.

«Μπορώ να σου το κρατήσω, αν θέλεις», είπε ο πατέρας μου. «Να το δώσω να το ελέγξουν».

«Όχι!» είπα.

Από την άλλη πλευρά του τραπεζιού η Λίντια έβηξε και ανασήκωσε τα φρύδια της, αλλά δε με ένοιαζε.

«Θα το πάρω πίσω, παρακαλώ. Οτιδήποτε είναι αυτό που υπάρχει στον τάφο θα είναι καλό και για εσάς. Δε θέλετε να κάνετε ό,τι μπορείτε για να τον βρείτε;» είπα, όταν το βραχιόλι ήταν και πάλι ασφαλές στο χέρι μου.

«Φυσικά». Ο πατέρας μου ακούμπησε στην πλάτη της καρέκλας του. Τώρα έμοιαζε με βασιλιά έτοιμο να κάνει κάποια αναγγελία. «Ειβερι, όσο καινούργια κι αν είναι όλα αυτά για σένα, είσαι μία από εμάς. Είσαι οικογένειά μας. Και θέλω να αισθάνεσαι μέλος της οικογένειας, όμως αυτό ση-

μαίνει ότι πρέπει να είσαι ρεαλίστρια. Θα ήταν υπέροχο αν τα στοιχεία σου οδηγούσαν στ' αλήθεια στον τάφο. Σχεδόν θαύμα! Αλλά υπάρχουν κι άλλα που πρέπει να σκεφτούμε».

Το στομάχι μου δέθηκε κόμπος. Η οικογενειακή επανένωση που πίστευα ότι πήγαινε τόσο καλά είχε ξαφνικά πάρει μια τροπή που δε μου άρεσε καθόλου.

«Εξακολουθώ να δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι το να παντρευτώ με κάποιον θα έχει κάποιο αποτέλεσμα», σχολίασα.

Η Λίντια σήκωσε το χέρι της. «Ξέρουμε ότι, αν σε παντρεύουμε με μια άλλη οικογένεια, δε θα ανοίξει κάποια πόρτα δολοφονικής μανίας του Τάγματος στον τάφο του Μεγάλου Αλεξάνδρου».

«Έχει δίκιο». Ο πατέρας μου έκανε νόημα να του ξαναγεμίσουν το ποτήρι με κρασί. «Όμως η ένωση υπήρξε ο ακρογωνιαίος λίθος της φιλοσοφίας του Κύκλου εδώ και αιώνες. Λογικά, ξέρουμε ότι τίποτα μαγικό δε θα συμβεί, όταν λάβει χώρα ένας γάμος, αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Η προφητεία δεν έχει σχέση μόνο με την ανακάλυψη του τάφου, αλλά και με την πολιτική. Και την ισχύ. Έχει σχέση με έναν ενοποιημένο Κύκλο, με την εξουδετέρωση όλων των εχθρών του, μεταξύ των οποίων και το Τάγμα».

«Όμως η ανακάλυψη του τάφου θα ήταν κάτι εξίσου καλό», ισχυρίστηκα ξανά.

«Ίσως». Ο πατέρας μου ακούμπησε πίσω στην καρέκλα του. Ξαφνικά έδειχνε ψηλότερος. «Όμως υποθέτω ότι γνωρίζεις τις επιθέσεις του Τάγματος ενάντια στα μέλη του Κύκλου. Χάρη στο μικρό κόλπο των Ντοφέν ο Κύκλος γνωρίζει για την ύπαρξή σου. Θα φαινόμασταν, από τη μια, αδύναμοι και, από την άλλη, σκληροί, αν δεν προσπαθήσαμε να σταματήσουμε τη δολοφονική εκστρατεία τώρα που εμφανίστηκε το κορίτσι που περιμέναμε όλοι».

Ένας σερβιτόρος άφησε ένα πιάτο με ένα εντυπωσιακό

κοτόπουλο μπροστά μου κι εγώ το έσπρωξα μακριά. Έπρεπε να παραδεχτώ ότι καταλάβαινα τι ήθελε να πει: Για τον Κύκλο, η εκπλήρωση της προφητείας ήταν το απολύτως σωστό πράγμα και, φυσικά, δεν ήθελα να πεθάνει κανείς άλλος. Αλλά το να μου ζητούν να παντρευτώ δεν ήταν μικρή χάρη.

Και μετά ήταν και το γεγονός ότι ήξερα πολύ καλά ποιος ήταν γραφτό να εκπληρώσει την προφητεία μαζί μου, και δεν ήταν κάποιος γιος του Κύκλου των Δώδεκα. Αυτό ήταν το δεύτερο πράγμα που δεν τους λέγαμε.

Η Λίντια και ο πατέρας μου με κοιτούσαν επίμονα, όμως ο Κόουλ είχε βγάλει ένα σιλό και είχε αρχίσει να σχεδιάζει πάνω στην υφασμάτινη πετσέτα του.

Μετατοπίστηκα, νιώθοντας ξαφνικά άβολα πάνω στη σκληρή καρέκλα. Η επόμενη κίνησή τους θα ήταν να μου απαγορεύσουν να φύγω από το σπίτι. Σκέφτηκα το μήνυμα του Τάγματος. *Δεκατρείς μέρες.*

«Είναι πολλά αυτά που πρέπει να σκεφτώ», είπα.

Ακόμα κι αν νοιάζονταν στ' αλήθεια για μένα, για εκείνους αυτό δεν ήταν παράξενο ή λάθος. Μήπως τελικά η απόφαση να έρθουμε εδώ ήταν ένα τεράστιο λάθος;

Ο πατέρας μου θα πρέπει να είδε τον δισταγμό μου, επειδή για μόνο ένα δευτερόλεπτο το ύφος του επιχειρηματία χάθηκε από το πρόσωπό του και το μικρό συμπαθητικό χαμόγελό του θύμιζε πατέρα. Προσπάθησα πολύ να μην το αφήσω να με πείσει.

«Έχω μια πρόταση», είπε απαλά. «Το ξέρω ότι αυτό είναι παράξενο για σένα και δε θέλω να νιώσεις υποχρεωμένη να ενώσεις τη ζωή σου με κάποιον για τον οποίο δεν ενδιαφέρεσαι. Όμως υπάρχουν πολλοί καλοί υποψήφιοι. Είμαι σίγουρος ότι θα μπορούσες να βρεις κάποιον για τον οποίο δε θα είχες αντίρρηση».

Αυτό ακούστηκε από έναν άνθρωπο που πιστεύει ότι εί-

ναι φυσιολογικό να παντρεύει την κόρη του με κάποιον που δεν ξέρει.

«Υπάρχουν δέκα διάδοχοι, από δέκα οικογένειες», συνέχισε ο πατέρας μου.

Αυτό με έκανε να σηκώσω το βλέμμα μου από το πιάτο μου. «Μόνο δέκα;»

«Οι Ντοφέν είχαν την ευκαιρία τους και απέδειξαν ότι δεν είναι άξιοι της εμπιστοσύνης μου».

Α! Σωστά!

«Δολοφονική manía του Τάγματος», παρενέβη ο Κόουλ, κρατώντας ψηλά την πετσέτα του σαν να ήταν ένας πίνακας σε ένα κομψό μουσείο. Έπρεπε να παραδεχτώ ότι είχε ταλέντο. Ο αριθμός και μόνο των διαμελισμένων πτωμάτων που είχε ζωγραφίσει μέσα στα τελευταία αυτά λεπτά ήταν εντυπωσιακός.

Η Λίντια έσπρωξε την πετσέτα προς τα κάτω και ο Κόουλ μειδίασε. Ένωσα λίγο άσχημα που θεωρούσα τον αδελφό μου αηδιαστικό, αλλά ήταν.

Ο πατέρας μου τον αγνόησε και συνέχισε. Όσο περισσότερο μιλούσε τόσο περισσότερη συνειδητοποιούσα ότι αυτό δεν ήταν ένα σχέδιο που είχε σκεφτεί μόλις τώρα. «Θα προσπαθήσουμε να συναντάμε μια οικογένεια κάθε μέρα, αλλά κάποια ταξίδια θα χρειαστούν περισσότερο χρόνο».

«Ταξίδια; Δηλαδή θα πάμε στην πόλη όπου μένει κάθε οικογένεια;» Αυτά ήταν τα πρώτα καλά νέα που άκουγα. Σήκωσα το βλέμμα μου στον Τζακ και θυμήθηκα τη συζήτηση που κάναμε χθες το βράδυ. *Ο Ναπολέοντας θα πρέπει να έκρινε τα στοιχεία σε μέρη σημαντικά για τον Κύκλο.*

Ο πατέρας μου ένευσε. «Αν αρχίσουμε αύριο, η επίσκεψη στις δέκα οικογένειες θα μας πάρει περίπου...»

«Δύο εβδομάδες», είπα. Το ίδιο χρονικό διάστημα που μας είχε δώσει το Τάγμα.

«Περίπου δύο εβδομάδες», συμφώνησε ο πατέρας μου.

Μέχρι αυτή τη στιγμή αγνοούσε το φαγητό του, όμως τώρα είχε πέσει με τα μούτρα. «Ακριβώς. Όλο αυτό το διάστημα μπορείς να συνεχίσεις να ψάχνεις το βραχιόλι σου. Θα ήταν υπέροχο αν η θεωρία σου ήταν αληθινή, γι' αυτό μη διστάσεις να χρησιμοποιήσεις τη βάση δεδομένων μας, τα βιβλία Ιστορίας μας, ό,τι χρειάζεσαι». Σαν μετέπειτα σκέψη, πρόσθεσε: «Και θα αναθέσω σε δικούς μου να ερευνήσουν τυχόν στοιχεία που έχεις».

«Περίμενε», είπα. «Όχι. Πρέπει να ψάξω μόνη μου...»

Με σταμάτησε. «Μπορεί το Τάγμα να ισχυρίζεται ότι σε αφήνει να βρεις τον τάφο, όμως δε θα πιστέψω ποτέ ότι δεν είναι επικίνδυνοι για κάθε μέλος του Κύκλου, πόσο μάλλον για ένα πολύ σημαντικό μέλος».

Χαμήλωσα το βλέμμα μου στο ανέγγιχτο φαγητό μου. Αυτό δε με βόλευε. Αναρωτήθηκα αν νοιαζόταν για την ασφάλειά μου επειδή ήμουν κόρη του ή επειδή ήμουν ένα νέο απόκτημα. Η σκέψη με έτσουξε περισσότερο απ' όσο ήθελα.

«Όσο είσαι υπό την προστασία μας», συνέχισε ο πατέρας μου, «θα βρίσκεσαι υπό φύλαξη και την έρευνα θα την αναλάβουμε εμείς. Αν βρούμε τον τάφο προτού αποφασίσουμε με ποια οικογένεια θα ενωθούμε, τότε μπορούμε να επανεξετάσουμε την ένωση. Όμως, ελλείψει αυτού, θα συμφωνήσεις ότι το πιο λογικό για την οικογένειά μας, για τον Κύκλο και για τη μητέρα σου είναι να παντρευτείς».

Πίεσα τα χείλη μου μεταξύ τους. Όντως ήταν λογικό, όσο κι αν δεν ήθελα να το παραδεχτώ, αλλά ήμουν σίγουρη ότι δε θα έφτανε ως εκεί.

«Εντάξει. Αλλά πρέπει να μου υποσχεθείς ότι θα κάνεις τη διάσωση της μητέρας μου πρώτη προτεραιότητά σου».

Ο πατέρας μου έγειρε το κεφάλι του συμφωνώντας.

«Έχει απαιτήσεις». Η Λίντια μού χαμογέλασε, σχεδόν περήφανα. «Η αδελφούλα μας μαθαίνει να είναι μία από εμάς».

Σήκωσα το βλέμμα μου στον Τζακ, ο οποίος απέφευγε επιμελώς τα μάτια μου. «Πού θα πάμε πρώτα;» ρώτησα, σαν να ήταν διακοπές και όχι ένας συμφωνημένος γάμος.

Ο πατέρας μου έδειχνε ικανοποιημένος. «Πώς θα σου φαινόταν να επισκεφθείς την Ινδία;»

Τώρα ο Τζακ σήκωσε τα μάτια του, πιάνοντας φευγαλέα το βλέμμα του. «Πάντα ήθελα να πάω εκεί», απάντησα, και το χαμόγελο που απλώθηκε στο πρόσωπο του πατέρα μου ήταν τόσο γνήσιο, που ένιωσα ξανά ένοχη.

Μετά το δείπνο, ο πατέρας μου έδωσε εντολή στον Τζακ να με συνοδεύσει στο δωμάτιό μου. Σίγουρα η οικογένεια ήθελε να μείνει μόνη για να συζητήσει το μέλλον μου. Ο Τζακ κρατούσε μεγαλύτερη απόσταση απ' όση θα απαιτούσε ο σεβασμός, περπατώντας μπροστά μου, καθώς διασχίζαμε αλαφροπατώντας τον διάδρομο. Σήκωσε το βλέμμα του σε μια κάμερα στο ταβάνι, με το μικρό κόκκινο φωτάκι της να ακολουθεί τη διαδρομή μας. Την προσπεράσαμε και, ξαφνικά, ο Τζακ άρπαξε το χέρι μου και το έσφιξε.

«Θα τους αφήσεις στ' αλήθεια να κάνουν όλη τη δουλειά, ενώ θα πίνεις και θα τρως με ένα μάτσο μνηστήρες του Κύκλου;» ψιθύρισε.

Γύρισα να κοιτάξω ξανά τον διάδρομο προς την τραπεζαρία, η πόρτα της οποίας ήταν κλειστή. «Όχι βέβαια», ψιθύρισα κι εγώ.

Η κάμερα του διαδρόμου άρχισε να γυρίζει προς το μέρος μας. Χωριστήκαμε απότομα και συνεχίσαμε να περπατάμε σαν να μην είχαμε σταματήσει ποτέ.

Δύο εβδομάδες. Τόσο χρειάστηκε για να αλλάξει μια για πάντα η συνηθισμένη ζωή της Έιβερι Γουέστ. Μέσα σε δύο εβδομάδες ανακάλυψε ότι ήταν κληρονόμος της πιο ισχυρής οικογένειας μιας μυστικής κοινωνίας με το όνομα Κύκλος, έμαθε ότι η μητέρα της αιχμαλωτίστηκε από εχθρούς του Κύκλου και η ίδια η Έιβερι ερωτεύτηκε ένα αγόρι που δεν επιτρεπόταν να αγαπήσει, ενώ γνώρισε κι αυτόν που ήταν γραφτό να είναι το ταίρι της.

Τώρα η Έιβερι διασχίζει ωκεανούς, ψάχνοντας για στοιχεία που θα αποκαλύψουν την αλήθεια για τον Κύκλο και θα απελευθερώσουν την ίδια και τη μητέρα της προτού να είναι αργά. Στο πλευρό της στέκονται τα δύο αγόρια: ο Τζακ, πιστός και αποφασισμένος να τη βοηθήσει ακόμη και εις βάρος του καθήκοντός του, και ο Στέλαν, που μέρα με τη μέρα συνδέεται όλο και πιο στενά με την Έιβερι, κάνοντάς τη να αμφισβητεί τα πάντα.

Στο τέλος ενός ξέφρενου κυνηγητού, από τα νησιά της Ελλάδας μέχρι το κόκκινο χαλί του Φεστιβάλ των Καννών, οι τρεις νέοι έρχονται αντιμέτωποι με μια απίστευτη αποκάλυψη που θα μπορούσε να καταστρέψει τον κόσμο. Η Έιβερι πρέπει επιτέλους να δει κατάματα την αλήθεια: Στον κόσμο του Κύκλου κανείς δεν είναι ό,τι φαίνεται.

***Το δεύτερο μέρος της συναρπαστικής Τριλογίας της Συνωμοσίας.
Ένα θρίλερ που θα μπορούσε να είναι ένας Κώδικας Da Vinci για νέους.***

Μη χάσετε το πρώτο βιβλίο της σειράς!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-1590-1

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16509